

VSETÍNSKÝ FILMOVÝ MARATON

2019

nový chorvatský film

Obsah:

Dobro došli... Na Vsetín!	4
Poznámka k názvům filmů.....	3
Překlady filmů	3
Program v kostce	5
Ivo Gregurević, Branko Schmidt, Dalibor Matanić a další hrdinové a hrdinky chorvatského filmu.....	5
Program Vsetínského filmového maratону 2019.....	8
Na druhé straně.....	8
Zrinko Ogresta.....	9
Sonja a býk	10
Vlatka Vorkapić.....	10
Comic sans.....	11
Nevio Marasović.....	12
Vymítání	13
Dalibor Matanić.....	14
Taková jsou pravidla	16
Ognjen Sviličić	16
Krátký výlet.....	17
Igor Bezinović.....	18
Lichožrouti.....	19
Galina Miklíňová	20
Život je trumpeta	20
Antonio Nuić	21
Sekáč	22
Zvonimir Jurić.....	23
Zločin je zločin. Nemá národnost.	23
Agape	25
Branko Schmidt	26
Stroj času na divokém východě	27
Lidožrout vegetarián.....	29
3/6.....	30
Sucho.....	30

Mejdan	30
Mezipatro	31
Táta	31
Ivo Gregurević	32
Osvobození Skopje.....	33
Danilo Šerbedžija.....	34
Rade Šerbedžija	34
Teleport Zovko.....	36
Predrag Ličina	36
Mlč	37
Lukas Nola	37
Vše nejlepší.....	38
Snježana Tribuson.....	39

Poznámka k názvům filmů:

Názvy filmů, pokud byly v České republice uvedeny, uvádím v oficiálním, resp. festivalovém překladu. V závorce k nim přidávám originální názvy. Pokud mi není známo, že byl film v Česku uveden, píše originální název a jeho překlad přidávám většinou do závorky za něj. (JF)

Překlady filmů:

Lenka Fojtíková: **Comic Sans**, Sonja a býk

Markéta Zelená: Lidožrout vegetarián, Život je trumpeta

Petr Michálek: Agape

Branka Čačković: Vše nejlepší, Sekáč

Silvia Matúšová: Vymítání

Kristýna Dufková: Osvobození Skopje

Jiří Fiala: Teleport Zovko, Táta, Sucho, Mejdan, Mezanin

Studenti Katedry jihoslovanských a balkanistických studií FF UK v Praze:

Matyáš Kohn a Jan Bergl: Taková jsou pravidla

Matěj Košař a Anna Savić: Mlč

Adéla Popelková a Aleksandra Jočić: Na druhé straně

Studentka FF Univerzity Pardubice:

Jindra Lavrenčíková: Krátký výlet

DOBRO DOŠLI... NA VSETÍN!

Jsme rádi, že jste přišli nebo přijeli s námi prožít filmový víkend do vsetínského kina Vatra. V programu předkládáme více jak tucet chorvatských filmů natočených za posledních osm let. Věříme, že to je dobrý vzorek filmů, který napoví, kam se za tu dobu tato významná jihoslovanská kinematografie posunula. Pro ty, kteří byli loni ve Vsetíně na srbských filmech, to bude určitě zajímavá konfrontace dvou největších kinematografií ze zemí bývalé Jugoslávie. Takže vězte, že Chorvatsko není jen Jadran, dobrý fotbal a čevapi, ale taky dobré filmy.

Letošní produkce festivalu se musela potýkat s jednou velkou komplikací. Na začátku roku 2019 se vyměňovala diplomatická mise Chorvatské republiky v ČR. Vlastně jsme s velvyslanectvím museli jednat dvakrát. Velkou pomocí však byla končící kulturní atašé velvyslanectví, paní Stjepanka Nenadić. Zajistila propojení všech potřebných informací mezi námi, velvyslanectvím a Chorvatským audiovizuálním centrem. Zajištění filmů u producentů pak pro nás byla otázkou jednoho týdne a velmi se o to zasloužila i naše stálá spolupracovnice Branka Čačković. To se nám ještě na Balkáně nestalo...

Co však na letošní přehlídce bude chybět, je osobní účast filmové osobnosti. Mnozí z vás vzpomínají na zážitky z minulé přehlídky chorvatského filmu v roce 2013, s dnes již hvězdou chorvatského filmu, režisérem Daliborem Matanićem. Náš letošní výběr padl na režiséra starší filmařské generace, Branka Schmidta, ale všechno nakonec dopadlo trochu jinak. Snad alespoň částečně tento nedostatek nahradí úvody k filmům, které natočili někteří chorvatští filmoví tvůrci speciálně pro náš festival.

Zajímavým doplňkem letošní přehlídky je určitě výstava, kterou jsme získali z Chorvatského filmového archívu. Vždyť právě letos uplyne 40 let od založení Chorvatské kinotéky, která pečlivě shromáždila nejen nedávnou filmovou historii, ale také vše o chorvatském filmu od jeho začátků v roce 1904. Výstava s názvem *Z historie chorvatského filmu* bude ke zhlédnutí ve foyeru vsetínského kina Vatra.

Milí přátelé našeho malého, téměř rodinného festivalu, věřím, že se Vám bude na Vsetíně opět líbit a rádi se k nám budete vracet. Filmový klub ve Vsetíně Vás zve na své pravidelné středeční filmové projekce i mnohé další zážitky s dobrým filmem, které připravuje nejen pro své členy.

Milan Kostelník – předseda Filmového klubu ve Vsetíně

PROGRAM V KOSTCE

Letošní ročník festivalu Vsetínský filmový maraton zavede diváky již po jedenácté na Balkán. Hlavní téma festivalu je nazváno prostě – Nový chorvatský film. Programově přehlídka navazuje na 15. ročník, který v roce 2013 zmapoval chorvatskou kinematografii z let 2000 až 2011. Celkem bude k vidění 15 celovečerních filmů z let 2011 až 2018.

Letošní program reflektuje to, co se v chorvatské kinematografii událo za posledních 8 let. Dal jsem si za cíl sestavit co nejpestřejší kolekci, ze které by mělo být patrné, že chorvatští filmaři natáčejí filmy všech možných žánrů a věnují se nejrozličnějším tématům.

V pátek tak diváci uvidí drama *Na druhé straně* o manželce válečného zločince, romantickou komedii *Sonja a býk*, která dokazuje, že se protiklady přitahují, roadmovie *Comic Sans* poukazující na to, jak je těžké skloubit kariéru s osobním životem, a famózní nízkorozpočtový horor *Vymítání* inspirovaný skutečnými událostmi.

V sobotu ráno nás čeká cenami ověřené drama *Taková jsou pravidla*. Tento snímek byl mimo jiné v roce 2014 nominován na Zlatého lva v Benátkách. Následovat bude *Krátký výlet* – filmové podobenství o hledání. Krátce po poledni jsme do programu zařadili film pro děti. Vybrali jsme animovaný film *Lichožrouti*, který vznikl v česko-slovensko-chorvatské koprodukci. Odpolední film *Život je trumpeta* se točí zejména kolem jedné svatby a patří mezi nejúspěšnější chorvatské filmy posledních let. Následující film *Sekáč* jsem do programu zařadil jako poctu herci Ivovi Gregurevićovi, který v lednu letošního roku náhle zemřel. Totéž platí i o půlnočním hororovém *Tátovi* Dalibora Mataniće. Večerní zlatý hřeb sobotního programu obstarají dvě brilantní dramata, *Lidožrout vegetarián* a *Agape* režiséra Branka Schmidta.

Kdo si přivstane i v neděli ráno, bude odměněn filmovou lahůdkou. Festivalový program totiž bude pokračovat snímkem *Osvobození Skopje*. Tato makedonsko-chorvatská koprodukce je důkazem toho, že když filmaři z ex-jugoslávských republik spojí své síly, zvládnou natočit i výpravný film z období druhé světové války. Mezi nejoriginálnější chorvatské režiséry patří nesporně Lukas Nola. V programu bude zastoupen temným dramatem *Mlč*. Abychom náš festival zakončili pozitivně, přidali jsme k Nolově snímku krátkou sci-fi parodii *Teleport Zovko* a úplný závěr obstará další romantická komedie *Vše nejlepší*.

Ivo Gregurević, Branko Schmidt, Dalibor Matanić a další hrdinové a hrdinky chorvatského filmu

Jako každý rok, i letos bylo našim záměrem, připravit v rámci programu retrospektivu některému významnému režisérovi z dané země. Rozhodli jsme se pro Branka Schmidta, který by si to opravdu zasloužil. Od roku 1988, kdy debutoval celovečerním filmem *Sokol ga nije volio (Sokol ho neměl rád)*, natočil jedenáct celo-

večerních filmů. Nutno říct, že velmi dobrých až vynikajících filmů. K většině si napsal také scénář. Rukama mu prošly tři generace chorvatských herců. Je to režisér, jehož filmy mají poselství. Nikdy nechtěl filmem jen pobavit. Nakonec jsme se ale rozhodli sestavit program trochu jiným způsobem. Nebo můžeme, poněkud pateticky říci, že osud rozhodl jinak. Těsně před lednovou uzávěrkou programu zemřel jeden z nejznámějších chorvatských herců, Ivo Gregurević. Přirozeně nás napadlo, že i on by si zasloužil svou retrospektivu a naše přehlídka chorvatského filmu je k tomu nejlepší a vlastně asi jedinou příležitostí. Nakonec jsem sestavil program, který pracuje s oběma myšlenkami. Branko Schmidt má v sobotním hlavním čase dva filmy a strávíte-li v kině Vatra Vsetín celý víkend, můžete zhlédnout šest filmů, ve kterých hraje Ivo Gregurević. Ve dvou případech se jedná o hlavní roli.

V programu letošního ročníku festivalu najdete celkem devatenáct filmů. Patnáct celovečerních a čtyři krátké. Na krátké filmy se někdy pohlíží jako na něco zajímavého, ale ne tak podstatného. Mnozí je prostě neberou tak vážně jako celovečerní film. Všechny čtyři krátké filmy v našem programu ale dokazují, že na délce nezáleží ☺ .

V programu, který rovnoměrně pokrývá chorvatskou kinematografii z let 2011–18, je zastoupeno celkem patnáct režisérů. Starší generaci filmařů reprezentují Branko Schmidt (*1957), Snježana Tribuson (*1957) a Zrinko Ogresta (*1958), kteří natáčejí filmy bez přerušení už od osmdesátých let. Zvláštní postavení zaujímá slavný herec Rade Šerbedžija (*1946), pro něhož je *Osvobození Skopje* první režisérskou zkušeností. Pak je zde Lukas Nola (*1964), tvořící pomyslný most ke střední generaci filmařů, jenž začali točit až po válce, resp. po smrti Franja Tuđmana. Řeč je o dnešních čtyřicátnících až padesátnících. Ti jsou zastoupeni nejsilněji: Dalibor Matanić (*1975), Antonio Nuić (*1977), Vlatka Vorkapić (*1969), Ognjen Sviličić (*1971), Zvonimir Jurić (*1971) a Danilo Šerbedžija (*1971). Mladší generaci, která dospívá již po rozpadu Jugoslávie, reprezentují dvě jména, Nevio Marasović (*1983) a Igor Bezinović (*1983). Co nám v programu chybí? Z mého pohledu především zástupce nejmladší generace, narozený až v samostatném Chorvatsku. Doufám, že je to pouze tím, že jsem špatně hledal, ale mám trochu pocit, že se v chorvatském filmu pomalu tvoří mezera, která do budoucna udělá podobné potíže, jako když dochází ke generační výměně u fotbalové reprezentace. Z věhlasných jmen chybí určitě Rajko Grlić a Vinko Brešan. Grličova *Ústava*, stejně, jako Brešanovy *Knězovy děti*, které patří do období, které nás zajímá, prošly českou filmovou distribucí, a proto jsme upřednostnili jiné tvůrce. Co se Brešana týče, tak jeho poslední snímek *Koja je ovo država (Co je to za stát)* měl premiéru až po programové uzávěrce.

Letošní ročník přímo navazuje na přehlídku filmů, kterou jsme dělali v roce 2013. Tehdy byl naším hostem Dalibor Matanić. Ukazuje se, že jsme tehdy byli předvídaví. Hvězda Dalibora Mataniće se od té doby rozsvítila ještě o dost jasněji a momentálně je to nejpopulárnější chorvatský filmař, jehož význam již dávno překročil hranice Chorvatska. Proto jsme i jemu nechali v programu o něco více místa. Jak *Vymítání*, které je zatím jeho nejnovějším celovečerním hraným filmem, tak *Táta*, ke kterému jsme se vrátili kvůli Ivovi Gregurevićovi, se dají řadit do hororového žánru (proto taky uzavírají páteční a sobotní program). Lahůdkou v programu budou nepochybně jeho tři

krátké filmy, zařazené do jednoho tříčtvrtěhodinového bloku před film *Táta*.

Pokud byste se podrobněji podívali na programy minulých ročníků, nenašli byste tam mnoho filmů, pod kterými je jako režisérka podepsaná žena. Myslím, že to jsou za celou dobu asi tři filmy. Na Balkáně je režisérské řemeslo stále více doménou mužů. Z tohoto pohledu je jistě dobrá zpráva, že v letošním programu jsou takové filmy hned dva. Oba v něm mají čestné místo. Před páteční film *Sonja a býk* Vlatky Vorkapić jsme umístili slavnostní zahájení festivalu a film *Vše nejlepší* Snježany Tribuson náš festival zakončuje.

V podtitulu jsme zdůraznili jméno herce Iva Gregureviće. Další jméno, které bychom mohli takto vypíchnout je Ksenija Marinković. Tuto nepřehlédnutelnou herečku uvidíte hned v pěti filmech, přičemž snímky *Vše nejlepší* a *Na druhé straně* stojí vyloženě na jejím hereckém umu. Také Gorana Bogdana uvidíte čtyřikrát, z toho dvakrát v hlavní roli – ve filmech *Sonja a býk* a *Agape*. Judita Franković je druhou z ústřední dvojice snímku *Sonja a býk* a vedle Iva Gregureviće má hlavní roli i ve filmu *Táta*, no a páteční večer bude patřit do značné míry Jankovi Popovićovi Volarićovi, který si stříhнул hlavní role v *Comic Sans* a ve *Vymítání*.

Z tohoto textu vyplývá určitě to, že máme v chorvatské kinematografii své oblíbené hrdiny (před i za kamerou), ale snad i to, že chorvatská kinematografie má co nabídnout. Tím, že absolvujete náš program, ji však zdaleka celou nepoznáte. Zajímejte se o ni. Když se v české distribuci objeví některý chorvatský film, běžte na něj do kina. U nás je chorvatská kinematografie málo známá, ale myslím, že je to evropská perla, která čeká na objevení...

Jiří Fiala – dramaturg Vsetínského filmového maratonu

Branko Schmidt

Ivo Gregurević

PROGRAM VSETÍNSKÉHO FILMOVÉHO MARATONU

Nový chorvatský film / Ivo Gregurević

pátek 12. dubna 2019

17.00 hodin

NA DRUHÉ STRANĚ

(S one strane)

drama

Chorvatsko, Srbsko 2016

Délka: 85 min

Režie: Zrinko Ogresta

Scénář: Mate Matišić, Zrinko Ogresta

Kamera: Branko Linta

Produkce: Ivan Maloča, Lazar Ristovski, Maja Vukić

Hudba: Mate Matišić, Šimun Matišić

Hrají: Ksenija Marinković, Lazar Ristovski,

Robert Budak Tihana Lazović, Tony Šestan,

Tena Jeić Gajski, Vinko Kraljević, Ivan Brkić a další

Vesně jednoho dne zazvoní telefon a muž na druhé straně se představí jako Žarko – její manžel, kvůli kterému musela po válce opustit domov.

Vesna se pokusila zapomenout na neblahé události, které postihly její rodinu. Z místa, kde ji všichni díky jejímu manželovi znali a nebylo tam pro ni a pro její děti bezpečno, se před dvaceti lety přestěhovala do Záhřebu. Změnila si jméno a snažila se začít nový život.

Nyní pracuje jako ošetřovatelka, její děti jsou již dospělé a právě se stala babičkou. Není jí ale přáno, aby se z toho radovala. Po dvaceti letech ji minulost opět dostihla. Jejího srbského manžela odsouzeného za válečné zločiny právě propustili z vězení a média se k jeho případu opět hojně vracejí. Ani po dvaceti letech se Vesna nezbavila stigmatu ženy válečného zločince. Její dcera nemůže kvůli otci najít práci, v bytě ji navštívil bývalý soused se žádostí, aby od manžela zjistila, kde jsou pochováni lidé, za jejichž smrt je údajně zodpovědný. Do toho zazvoní telefon a muž, který jí volá, se představí jako Žarko – její manžel.

Na druhé straně je film, který nepřináší jednoznačné odpovědi. Nikoho neobviňuje, nehlásá žádnou neotřesitelnou pravdu. Nechává diváka v nejistotě, pohrouženého do vlastních myšlenek...

Film se dostal do programu mnoha mezinárodních filmových festivalů (včetně Berlinale), ze kterých přivezl více jak dvě desítky cen. (JF)

Zrinko Ogresta (*1958, Virovitica, Jugoslávie – Chorvatsko)

Film jej zajímal odmalička. Již od svých deseti let natáčel krátké filmy, které byly promítány a oceněny na různých festivalech amatérského filmu. Po studiích na gymnáziu v Záhřebu absolvoval Akademii dramatických umění, obor televizní a filmové režie. Diplomoval u prof. Kreša Golika středometrážním snímkem *Izlaz za nuždu (Nouzový východ)*. Již v průběhu studií se dostaly některé z jeho krátkých filmů do programu televize a byly promítány na setkáních filmových akademií doma i v zahraničí. Po studiích natočil několik krátkých filmů, např. *Zabranjena igračka (Zakázaná hračka)*, *Olujna noć (Bouřlivá noc)* nebo *Leo i Brigita (Leo a Brigita)*.

Na poli celovečerního hraného filmu debutoval v roce 1991 snímkem *Krhotine (Střepy)*, za který byl nominován na Evropskou filmovou cenu v kategorii Nejlepší mladý režisér. Tento snímek přesně vystihl nálady ve společnosti, která stojí na prahu historického zlomu – přináší téma, o kterém se v chorvatské společnosti v té době hodně mluví – vyrovnání se s komunistickou minulostí a s ustašovským stigmatem. Film vypráví příběh muže, který se snaží dohledat osud svého otce a děda, zmizelých během 2. světové války a po ní při následné odplatě Titových partyzánů. Tyto dvě roviny prolíná příběhem z tehdejší válečné reality.

V době války v Chorvatsku natočil dokument *Doli – krhotine moga djetinjstva (Doli – střepy mého dětství)* a sérii tři dokumentů z chorvatských bojišť. Druhý celovečerní hraný film *Isprani (Očištění)* vyobrazující poválečnou chorvatskou realitu natočil Ogresta v roce 1995. Film byl uveden mimo jiné na festivalu v Karlových Varech.

V roce 1999 následuje třetí celovečerní film *Crvena prašina (Červený prach)*. Jedná se o sociální drama s romantickými prvky, které se odehrává v Záhřebu v době chorvatské války za nezávislost. *Crvena prašina* je první chorvatský film, který se dostal do programu jednoho z nejvýznamnějších evropských festivalů (MFF Benátky). I tento film, stejně jako následující povídkový film *Tady (Tu, 2003)*, přinášející na plátno několik poválečných mikrodramat obyčejných lidí, které nějakým způsobem ovlivnila nedávno ukončená válka, mohli vidět diváci karlovarského festivalu. Film *Tu* zde získal Zvláštní cenu poroty a byl nominován na Křišťálový globus.

Zrinko Ogresta se zjevně stal oblíbencem dramaturgů karlovarského festivalu. V programu ročníku 2008 samozřejmě nemohl chybět jeho šestý celovečerní film existenciální milostné drama *Za sklem (Iza stakla)*.

Za nejexperimentálnější Ogrestův film lze označit drama *Projekcije (Projekce)* z roku 2013, který přináší v jediném záběru obraz závěrečné seance několika psychiatrů, kterou mají ukončit psychoterapeutické vzdělání.

Jednoznačně nejúspěšnějším Ogrestovým filmem je drama *Na druhé straně (S one strane)* které natočil v roce 2016. Snímek získal více jak 20 ocenění na různých prestižních mezinárodních filmových festivalech včetně ocenění z Berlína.

Zrinko Ogresta je kromě režiséra také scénáristou, profesorem filmové režie na Akademii dramatických umění v Záhřebu a členem Evropské filmové akademie. (JF)

19.00 hodin

SONJA A BÝK

(Sonja i bik)

romantická komedie

Chorvatsko 2012

Délka: 102 min

Režie: Vlatka Vorkapić

Scénář: Elvis Bošnjak, Vlatka Vorkapić

Kamera: Dragan Marković

Produkce: Ivan Maloča, Maja Vukić

Hudba: Stanislav Kovačić, Stanko Kovačić,

Damir Martinović, Ivanka Mazurkijević

Hrají: Goran Bogdan Judita Franković, Dejan

Aćimović, Ivo Gregurević, Elvis Bošnjak, Csilla

Barath-Bastaic, Barbara Prpić, Vlasta Ramljak,

Vladimir Tintor, Željko Mavrović a další

Přiblíží se bojovnice za práva zvířat Sonja k býkovi blíže než na tři metry? A může se zamilovat do milovníka býčích zápasů?

Ústředními hrdiny romantické komedie *Sonja a býk* jsou dva mladí lidé z odlišných prostředí, s rozdílnými pohledy na život a s odlišným žebříčkem hodnot. Zatímco Záhřebanka Sonja je mladá aktivistka angažující se v boji za práva zvířat, Ante je úspěšný pojišťovací agent pocházející z malé vsi v dalmatském vnitrozemí. Sonja pořádá happeningy na podporu zákona na ochranu zvířat, který je právě projednáván v chorvatském parlamentu. Jejím hlavním cílem je zakázat pořádání býčích zápasů, které jsou oblíbenou kratochvílí právě v Dalmácii. Místní fanoušci býčích zápasů jsou pobouřeni jejím vystoupením v televizi a majitel favorita býčích zápasů Garonji se vsadí s Anteho otcem – hlavním organizátorem zápasů, že se Sonja nepřiblíží na 3 metry ke Garonjovi. Na Antem, který je znám svými přesvědčovacími schopnostmi, je, aby ji přivezl ze Záhřebu. Diametrálně odlišné světy Sonji a Anteho se tak mohou protnout... (JF)

Vlatka Vorkapić (*1969, Ogulin, Jugoslávie – Chorvatsko)

Vystudovala televizní a filmovou režii na Akademii dramatických umění v Záhřebu, srovnávací literaturu a český jazyk a literaturu na Filozofické fakultě v Záhřebu. Napsala scénáře a režírovala několik hraných i dokumentárních seriálů pro televizi a dvě desítky

dokumentárních filmů. V devadesátých letech natočila dva krátké hrané filmy – *Vozačka dozvola (Řidičský průkaz, 1992)*, za kterou dostala cenu za nejlepší scénář na filmovém festivalu v Mnichově a *Rastreseno gledanje kroz prozor (Nepřítomný pohled z okna, 1993)* inspirovaný textem Franze Kafky. Věnuje se také divadelní režii. V roce 2011 dostala cenu Ministerstva kultury Marin Držić za nejlepší divadelní hru (Judith French).

Film *Sonja a býk (Sonja i bik)* z roku 2012, ke kterému napsala společně s Elvisem Bošnjakem i scénář, je zatím jejím jediným celovečerním hraným film. Tento film byl oceněn na festivale v Pule cenami za nejlepší scénář, hudbu a kostýmy. V roce 2015 natočila krátký film *Na tri kralja (Na Tři krále)*, který se stal součástí omnibusu *Zagrebačke priče vol. 3 (Záhřebské příběhy č. 3)* a v roce 2017 segment filmu *Transmania*, což je společný snímek patnácti chorvatských režisérů, který vznikl tak, že každý režisér natočil svůj díl poté, co viděl poslední minutu předchozího. Její poslední režisérskou prací je dokument *Pusti Dobre, pusti (Voda naše vezdejší)* který natočila v roce 2018. (JF)

21.30 hodin

COMIC SANS

(Comic sans)

drama, komedie

Chorvatsko 2018

Délka: 99 min

Režie: Nevio Marasović

Scénář: Nevio Marasović, Rakan Rushaidat,

Janko Popović Volarić

Kamera: Damir Kudin

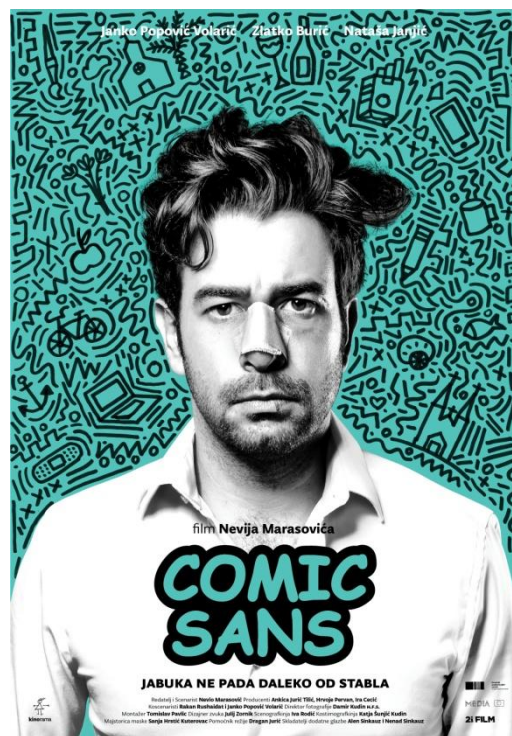
Produkce: Ankica Jurić Tilić, Hrvoje Pervan,

Ira Cecić

Hrají: Janko Popović Volarić, Zlatko Burić,

Nataša Janjić, Miloš Timotijević, Alma Prica,

Inti Šraj, Jette Ostan Vejrup a další

Cestou na odlehlý ostrov Vis má Alan dost času na to, aby se sblížil se svým bohémským otcem a přehodnotil své životní priority.

Záhřeban Alan se může pochlubit dobře nastartovanou kariérou grafického designéra v bohaté slovinské reklamní agentuře. V osobním životě ale tak úspěšný není. Přestože působí na první pohled jako sympaťák a s dívkami navazuje známosti velmi snadno, nedokáže udržet dlouhodobější vztah. To, co bral dříve na lehkou váhu, jej začíná s přibývajícím věkem trápit stále víc. Když se s ním rozejde jeho poslední

dívka Marina, dostává se do hluboké krize, která končí totálním zkratem při firemní oslavě za účasti firemní generality a rvačkou s kolegy.

Tato událost se stává impulsem pro zásadní změny v Alanově životě. Konec ve firmě zapříčiní, že nečekaně vyrazí se svým otcem, bohémským malířem Brunem, na ostrov Vis na pohřeb tety. Dlouhá cesta a následný pobyt v ospalé rybářské vesnici mu dává příležitost k obnovení vztahu s otcem a k přehodnocení životních postojů a priorit. (JF)

Nevio Marasović (*1983, Záhřeb, Jugoslávie – Chorvatsko)

Vystudoval televizní a filmovou režii na Akademii dramatických umění v Záhřebu. Jeho absolventský film a zároveň celovečerní debut z roku 2010 *The Show Must Go On* získal cenu za nejlepší filmový debut a cenu kritiky za nejlepší film na festivalu v Pule. Také jeho druhý film *Vis-a-vis* zaznamenal ohlas na festivalech, tentokrát i za hranicemi Chorvatska. Portál Cineuropa jej zařadil mezi pět nejlepších evropských filmů roku 2013.

V roce 2016 měl premiéru jeho třetí celovečerní film *Goran*, který zabodoval na všech významných festivalech na Balkáně (v Chorvatsku, Srbsku, v Černé Hoře i v Rumunsku). Podobně si vede i Marasovićův poslední snímek *Comic sans* z roku 2018, kterým potvrdil, že dokonale rozumí duši balkánského člověka (nebo minimálně duši balkánského filmového kritika).

Kromě celovečerních filmů natočil s hercem Stjepanem Perićem humoristický seriál *Instruktor* a vydělává natáčením reklam. Snímek *Comic Sans*, který můžete vidět na letošním Vsetínském filmovém maratonu je tak do určité míry autobiografický. (JF)

23.45 hodin

VYMÍTÁNÍ

(Egzorcizam)

horor, drama

Chorvatsko 2017

Délka: 80 min

Režie: Dalibor Matanić

Scénář: Dalibor Matanić

Kamera: David Oguić, Danko Vučinović

Produkce: Kinogerila, Istrijské národní divadlo,

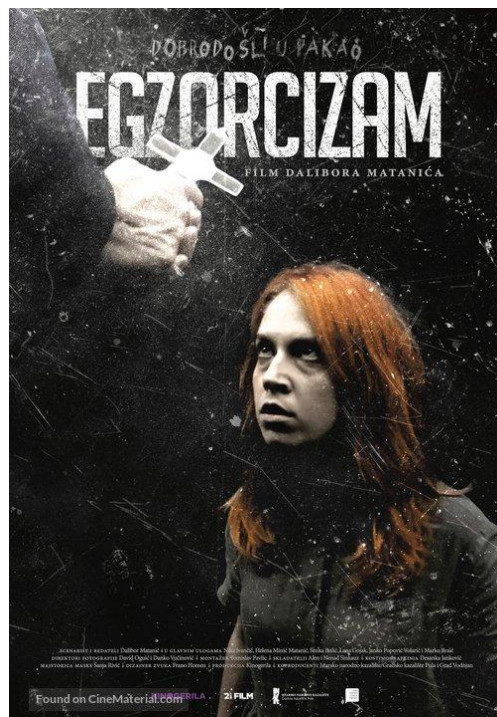
Městské divadlo Pula, Město Vodnjan

Hudba: Alen Sinkauz, Nenad Sinkauz

Hrají: Nika Ivančić, Helena Minić Matanić,

Senka Bulić, Lana Gojak, Janko Popović Volarić,

Marko Braić, Manuel Kaučić, Tijana Pečenić

Kontroverzní kněz se v jednom sklepe pustí do vymítání ďábla z mladé dívky. Svědky jeho snažení jsou: psychologka, reportérka křesťanské televize, kameraman a dívčina sestra.

Maša Artuković je mladá dívka, která žije v domě se starší sestrou Verou. Vera, jejíž víra hraničí s náboženským fanatismem, má podezření, že je Maša posedlá Satanem a drží ji zavřenou doma. Je přesvědčená o tom, že ji může spasit jedině exorcismus. S žádostí o pomoc se obrátí na kontroverzního kněze Viktora Supila. O chystaném vymítání se dozví reportérka křesťanské Rodinné televize, která se vydá s kameramanem Borisem a psychologkou Sofijí, známou kritičkou podobných obřadů k Artukovićovým do sklepa. Při mnoho minut trvajícím vymítání, ke kterému se reportérka staví skepticky a Sofija se jej snaží překazit, dochází k mnoha překvapivým zvrátům. Vyjde najevo, že se někteří jeho aktéři z minulosti znají a chtějí, aby některé skutečnosti zůstaly utajené. Všichni bez ohledu na to, zda věřili v Mašinu posedlost Satanem či nikoliv, zažijí nejstrašnější chvíle svých životů.

Po Vymítači ďábla se spousta filmařů pustila, v jeho pokračováních i v samostatných dílech lepší či horší kvality, do zpracování tématu vymítání. Nikomu z nich se ale nepodařilo dosáhnout takové působivosti jako v roce 1973 Williamu Friedkinovi ve zmíněném filmu, jenž se stal iniciačním a zároveň nepřekonaným snímkem tohoto hororového subžánru. Nyní tu ale máme Matanićovo Vymítání, které do něj přináší zcela nový rozměr... (JF)

Zajímavosti:

- Pod názvem „Případ je uzavřen: Matanićův film o exorcismu ve Vodnjanu“ vydal server 24sata článek o premiéře Matanićova filmu ve Vodnjanu, ve městě, kde

údajně došlo k vymítání ďábla z mladé dívky. V něm se píše, že během zkoušení hry *Exorcismus* v Městském divadle v Pule se Dalibor Matanić společně se skupinou svých spolupracovníků dozvěděl o skutečném případě vymítání, ke kterému došlo téhož roku v městečku Vodnjan. Objektem vymítání byla mladá dívka. Případ byl uzavřen a oficiálně se nikdy nestal. Matanić se svým týmem se o něj začal zajímat. „Informací bylo velmi málo a oficiálně k ničemu nedošlo. Když jsme narazili na stěnu mlčení, pátrali jsme dále a zjistili jsme, že se v chorvatských kostelích odehrávají pravidelné obřady očištění a dokonce opravdové obřady vymítání. Utajování těchto skutečností vychází z toho, že v církvi nepanuje shoda ohledně podobných obřadů jako o přípustné metodě a sama církev označuje všechny případy posednutí za psychické onemocnění,“ řekl podle serveru 24sata Matanić.

- Mašinu starší sestru Veru si zahrála režisérova manželka Helena Minić. Svatbu měli nedaleko Vodnjanu.
- Film *Vymítání* měl premiéru 31. 10. 2017 ve Vodnjanu v kině bez střechy, které je už 40 let mimo provoz. (JF)

Dalibor Matanić (*1975, Záhřeb, Jugoslávie – Chorvatsko)

Po ukončení gymnázia vystudoval televizní a filmovou režii na Akademii dramatických umění v Záhřebu. Jak sám říká, absolvoval díky trpělivosti svých rodičů. V dalších letech pracoval jako autor nebo spoluautor videospotů, různých dokumentárních filmů a televizního seriálu *Novakovi* (2000).

V roce 2000 natočil komedii *Blagajnica hoće ići na more* (*Pokladní chce jet k moři*) – jeden z největších tehdejších domácích kasovních trháků, který měl velký ohlas také při televizním vysílání a byl dodnes promítán na více než 100 filmových festivalech.

Jeho druhým celovečerním filmem je queer drama *Slušné mrtvé dívky* (*Fine mrtve djevojke*) z roku 2002, který byl v divácké anketě zvolen nejlepším chorvatským filmem posledních deseti let. Byl to do té doby jediný film, který obdržel na Národním filmovém festivalu v Pule cenu poroty, kritiků i publika za nejlepší film. Zahraniční kritici film hodnotili, jako velmi odvážný krok k obraně lidských práv na Balkáně.

V roce 2005 natočil životopisné drama *100 minuta Slave* (*Sto minut Slavy*) podle scénáře známého chorvatského spisovatele Roberta Perišiće. Příběh vypráví o zakázané lásce mezi dvěma malíři, Slavou Raškaj a jejím učitelem Belou Csikosem.

Další snímek, *Volim te* (*Miluji tě*) natočil v roce 2006 pro televizi. Přesto se jedná o zcela plnohodnotný snímek, který zobrazuje bez příkras mladou záhřebskou generaci. Vypráví příběh o mladém muži, který je náhodou nakažen virem HIV, načež jej celá společnost začne odsuzovat a začnou se od něj odvracet i nejlepší přátelé. Film získal ve Štrasburku cenu Prix Circom za nejlepší evropský televizní film.

V roce 2008 o sobě dal Matanić velmi hlasitě vědět kontroverzním filmem *Kino Lika*, který natočil podle novely Damira Karakaše. Kromě dvou Zlatých arén z Puly dovezl i několik cen z mezinárodních festivalů a bodoval i u chorvatských diváků.

Pátý celovečerní film *Matka na ulici (Majka asfalta)* z roku 2010 o rozpadu jedné mladé záhřebské rodiny zaujal mimo jiné hereckým výkonem představitelky hlavní role Marije Škaričić, za který získala Zlatou arénu v Pule.

Mezi lety 2002 až 2011 natočil průběžně tři filmy v hlavní roli s herečkou Leonou Paraminski. *Sucho (Suša)*, *Párty (Tulum)* a *Mezipatro (Mezanin)*. Všechny tři snímky ukazují ženu v nějaké extrémní situaci. Původně jich měl Matanić v plánu se stejnou herečkou natočit šest a měly utvořit jeden povídkový film. K tomu prý může dojít kdykoliv, protože další části může klidně natočit s Leonou v důchodovém věku.

V roce 2011 si dramatem *Táta (Ćaća)* poprvé zalaškoval s hororovým žánrem. Snímek, který natočil za pár dnů v rodném domě své babičky na horské samotě je skutečně mrazivý. I tento film zaujal porotu pulského festivalu, od které dostal 3 Zlaté arény.

V roce 2013 natočil lehkou romantickou komedii *Majstori (Mistři)*, kterou chtěl zřejmě vykompenzovat příkoří, jež způsobil herečce Aretě Ćurković, kterou nechal při natáčení snímku Kino Lika málem znásilnit prase. V tomto snímku je korpulentní Areta milována a obdivována hned dvěma muži, kterým její tělesné proporce imponují.

Snímek *Úpal (Zvizdan)* v roce 2015 definitivně potvrdil pozici nejtalentovanějšího chorvatského režiséra současnosti. Tři příběhy o křehkosti lásky v prostředí protkaném etnickou nenávisť odehrávající se ve třech dekadách v roce končících číslicí 1 (91, 01 a 11) zaujaly poroty mnoha více i méně významných domácích i mezinárodních festivalů. Nejvýznamnějším oceněním filmu je patrně cena Un Certain Regard z festivalu v Cannes.

Jeho doposud posledním celovečerním filmem je horor *Vymítání (Egzorcizam)* z roku 2017.

Velkou popularitu mu přinesl také seriál *Noviny (Novine)* uváděný na Netflixu.

Za zmínku stojí jistě i jeho účast na projektu #EUandME, pro kterou natočil krátký film *Debut*. Tato kampaň si klade za cíl Evropu lépe zpřístupnit „mileniálům“.

Neméně zajímavá je informace, že Evropský fond Eurimages nedávno podpořil Matanićův připravovaný film *Sin (Syn)* částkou 190 000 Euro. Film by měl vzniknout v koprodukcí Chorvatska a Itálie.

Dalibor Matanić je členem EFA (Evropské filmové akademie). Kromě režie se věnuje také scenáristice (k většině svých filmů si napsal i scénář) a režíruje rovněž divadelní hry. (JF)

sobota 13. dubna 2019

9.30 hodin

TAKOVÁ JSOU PRAVIDLA

(Takva su pravila)

drama

Chorvatsko, Francie, Srbsko, Makedonie 2014

Délka: 75 min

Režie: Ognjen Sviličić

Scénář: Ognjen Sviličić

Kamera: Crystel Fournier

Produkce: Janja Kralj, Svetozar Ristovski,

Damir Terešak, Nikolina Vučetić

Hrají: Emir Hadžihafizbegović, Jasna Žalica,

Hrvoje Vladislavljević, Ljubomir Bandović,

Mira Banjac, Veronika Mach, Daria Lorenci a další

Rodiče sedmnáctiletého Tomici mají video z internetu, kde je zachyceno, jak jej někdo bije. Druhý den upadne Tomica do kómatu, ale žádná instituce se nechce jeho případem zabývat.

Sedmnáctiletý Tomica se jednoho dne vrací domů řádně pošramocený po nočních šarvátkách se spolužáky, jejichž příčinu vytrvale tají. Vyděšení rodiče, kteří dosud ctili jeho soukromí, si uvědomí, že o něm vlastně nic nevědí. Jejich zoufalství narůstá společně s tragickými následky zranění. Poslušní občané, kteří vždy ctili zákon a pořádek, najednou zjišťují, že se spravedlnosti nikde nedovolají. Jejich nesmělé pokusy o nalezení pravdy a vykonání trestu rozehrávají jemnou psychologii bezbranných čestných lidí, kteří poprvé čelí bezpráví. (MFF Karlovy Vary)

Ognjen Sviličić (*1971, Split, Jugoslávie – Chorvatsko)

Vystudoval Akademii dramatických umění v Záhřebu, obor filmové a televizní režie. Absolvoval v roce 1997 krátkým hraným filmem *Domina*. Poté se živil jako režisér reklamních spotů pro chorvatskou televizi, kde se brzy dostal i k psaní a režimování filmů. Svůj celovečerní filmový debut *Da mi je biti morski pas* (Chtěl bych být žralok) natočil v roce 1999. Komedialně laděný snímek vypráví o dvou vesnických mladících, kteří se vydali do Splitu na zálety a o sládkovi, který omylem smíchal pivo s tonikem. Také jeho druhý film *Oprosti za kung-fu* (Omlouvám se za Kung-fu) z roku 2004 má

v sobě komediální prvky. Jeho téma je však o poznání vážnější. Hlavní hrdinka filmu se vrací těhotná do své rodné vesnice v dalmatských horách. Pro její rodinu je nepřijatelné, že by měla být svobodnou matkou a tak ji vydávají za vdovu. Další šok je čeká, když se její dceři narodí dítě s asijskými rysy.

Příklon k vážně laděné tvorbě definitivně završil snímkem *Armin* z roku 2007, který zkoumá vztah otce a syna, kteří přijíždí ze zapadlého bosenského venkova do Záhřebu na konkurz. Německý producent v něm hledá hlavního dětského hrdinu pro film o válce v Jugoslávii. O vztazích mezi dvěma lidmi vyhocených nezvyklou situací je také jeho následující film *Dva slunečné dny (Dva sunčana dna)* z roku 2010. Manželský pár se do ní dostává na výletě do divočiny.

Doposud poslední Sviličićův film *Taková jsou pravidla (Takva su pravila)* z roku 2014 byl nominován na Zlatého lva v Benátkách a představitel hlavní role Emir Hadžihafisbegović si odtud odvezl cenu za nejlepší mužský herecký výkon v hlavní roli. V postprodukci je právě nový Sviličićův film *Glas (Hlas)* o mladíkovi, který se dostává do internátní katolické školy a odmítá se podřídít tamním pravidlům.

Pro všechny své filmy si Sviličić napsal i scénáře. Jako scénárista je vyhledávaný i mezi svými režisérskými kolegy napříč zeměmi bývalé Jugoslávie. Podílel se na napsání scénářů pro filmy: *Slovinka (Slovenka)* a *Noční život (Nočno življenje)* Slovince Damjana Kozoleho, *Metastáze a Melounová stezka (Put lubenica)* Chorvata Branka Schmidta, *Što je Iva snimila 21. listopada (Co Iva natočila 21. rjina)* a *Holding* Chorvata Tomislava Radiće, *Bićemo prvaci sveta* Srba Darka Bajiće a k dalším. Další známý srbský režisér Srđan Golubović právě natáčí snímek *Otac (Otec)*, podle scénáře, který napsal právě s Ognjenem Sviličićem. (JF)

11.15 hodin

KRÁTKÝ VÝLET

(Kratki izlet)

drama, podobenství

Chorvatsko 2017

Délka: 75 min

Režie: Igor Bezinović

Scénář: Igor Bezinović, Ante Zlatko Stolica, podle románu Antuna Šoljana

Kamera: Danko Vučinović

Produkce: Igor Bezinović, Tena Gojić

Hudba: Hrvoje Nikšić

Hrají: Mladen Vujčić, Željko Beljan, Iva Ivšić,

Marko Aksentijević, Martina Burulić a další

Krátký výlet za nádhernými freskami v opuštěném klášteře v kopcích nad městem se změnil v pouť, ze které se někteří nevrátí.

Dvacetiletý Stola se celé léto potlouká po hudebních festivalech na pobřeží Istrie. Jednoho dne potká svého spolužáka ze střední Roka, který jej a několik jeho náhodných přátel přesvědčí, aby se s ním druhého dne vydali na krátký výlet do opuštěného kláštera v kopcích nad městem, podívat se na úžasné středověké fresky. Ráno po dlouhém večírku to sice na žádný výlet nevypadá, Rok je ale neoblomný a kocovinou sužovaná skupinka nasedá do autobusu. Brzy se nechá ukolébat cestou. Uprostřed pustiny ji ale probudí porucha autobusu. Rok tvrdí, že zbytek ujdou pěšky, klášter už je podle něj nedaleko. A tak začíná úmorná cesta vyprahlou pustinou, při které se skupina poutníků postupně zmenšuje. Igor Bezinović natočil film, jako podobenství o hledání – cesty, štěstí, smyslu života... Inspiroval se stejnojmenným románem Antuna Šoljana z roku 1965. Jeho děj přesunul do konce devadesátých let minulého století. (JF)

Igor Bezinović (*1983, Rijeka, Jugoslávie – Chorvatsko)

Vystudoval filozofii, sociologii a srovnávací literaturu na Filozofické fakultě v Záhřebu a filmovou a televizní režii na Akademii dramatických umění v Záhřebu. Filmem se zabývá jak profesionálně, tak amatérsky. Režíroval 15 krátkých, většinou dokumentárních filmů, dlouhometrážní dokument *Blokada (Blokáda)* a celovečerní hraný film *Krátký výlet (Kratki izlet)*, který se dostal do programu mezinárodního filmového festivalu v Rotterdamu a byl v roce 2017 oceněn nejprestižnější chorvatskou filmovou cenou Zlatou Arenou na festivalu v Pule. Toto ocenění ale kontrastuje s názorem diváků festivalu, kteří mu naopak přiřkli nejhorší hodnocení. K tomu Igor Bezinović v rozhovoru pro server vizkultura.hr říká: „Nedivím se tomu, protože publikum v Pule je velmi početné a mainstreamové. Náš film je ale natočen spíše pro specifické, ryze festivalové publikum. Mimochodem film byl natočen za méně než 300 000 kun (méně než 1 000 000 Kč), což je v kontextu celovečerního hraného filmu velmi málo.“ Zajímavé je i to, co říká ve stejném rozhovoru o obsazení rolí ve filmu: „Jediným hercem ve filmu byl Mladen Vujčić, který hrál průvodce Roka a měl lidi vést. Ostatní měli podstatně pasivnější úlohu, takže se mi zdálo, že nepotřebuju profesionální herce. Zatímco se školeným hercem můžete natočit širokou škálu rolí, neherec potřebuje hrát sám sebe, a když jako režisér víte, co po něm můžete chtít a co ne, pak je celkem nepodstatné, zda postavu hraje herec či neherec.“ (JF)

12.40 hodin (film nejen pro děti)

LICHOŽROUTI

animovaný, dětský, gangsterka
Česko, Chorvatsko, Slovensko 2016

Délka: 83 min

Režie, výtvarnice: Galina Miklínová

Scénář: Galina Miklínová,
podle knihy Pavla Šruta

Kamera: Tomáš Sysel

Produkce: Ondřej Trojan, Michaela Syslová,

Arsen A. Ostojić, Lubica Orechovská,

Hrvoje Vajić, Petr Horák, Zuzana Mistríková

Hudba: Mate Matišić, Filip Míšek

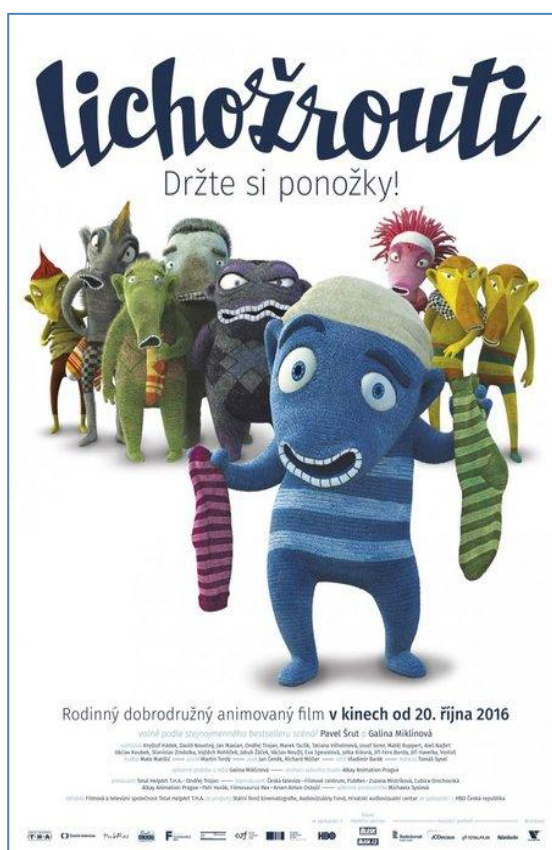
Hlasy: Kryštof Hádek, Ondřej Trojan,

Marek Taclík, Josef Somr, Tatiana Vilhelmová,

Matěj Ruppert, David Novotný,

Stanislav Zindulka, Václav Koubek, Aleš Najbrt,

Vojtěch Rohlíček, Zuzana Stivínová, a další

Lichožrouti jsou malí tvorové, kteří žijí s námi a živí se ponožkami. Z každého páru kradou vždy jen jednu – lichou. A tyto liché ponožky pro ně představují bohatství, o které svádí boj.

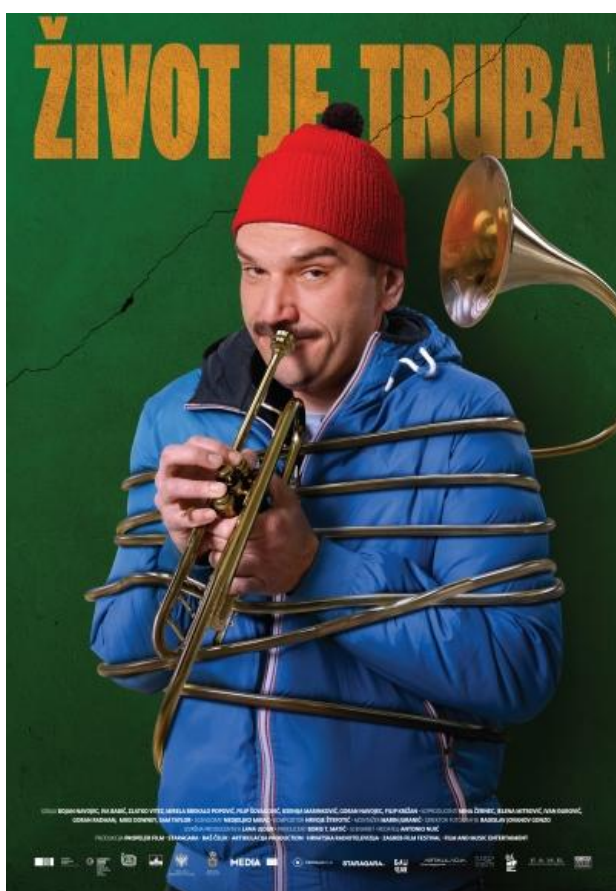
Lichožrouti jsou malí tvorové, kteří žijí s námi lidmi a mohou za to, že lidstvu z každého páru ponožek vždy zůstane jen jedna – lichá. Ponožkami se totiž živí! Osudy hlavních protagonistů LICHOŽROUTŮ a jejich největšího protihráče, podivínského a opuštěného PROFESORA, spojuje příběh hlavního hrdiny, malého LICHOŽROUTA HIHLÍKA, na kterého čekají ve filmu velká dobrodružství. Dny jeho dědy LAMORA, který ho vychoval, jsou u konce a HIHLÍK musí překonat strach, vylézt z okna a vydat se hledat strejdu PADREHO, o kterém neměl doteď ani tušení. Svou odvahu čerpá z toho, co mu vštípil dědeček – lásky k rodině, dobré výchovy a lichožroutího „desatera“. Ani v novém lupičském domově u mafiánského strýce a dvou poťouchlých bratranců své ideály a zásady neopouští. A to i přesto, že ho zavedou do nebezpečných situací. Když nakonec s těžkým srdcem přeci jen poruší dvě základní lichožroutí pravidla „Nikdy nevezmeš celý pár“ a „Drž se lidí, ale drž se od nich dál“, pak jenom proto, že věří, že vyčerpal všechny možnosti, aby došel ke svému vytouženému cíli – rodině.

S trochou nadsázky se dá říct, že poselství filmu zní: Rodina je nade vše! Drž se té, kterou máš, měj ji rád a dělej vše pro to, aby byla dobrá, protože jinou na tomhle světě mít nebudeš. A je jedno, jestli jsi člověk, nebo LICHOŽROUT! (*Falcon*)

Galina Miklínová (*1970, Ostrava, Československo)

Režisérka, výtvarnice animovaných filmů a ilustrátorka Galina Miklínová vystudovala Vysokou uměleckoprůmyslovou školu v Praze, ateliér filmové a televizní grafiky u prof. Jiřího Barty (1991–1997). V roce 1995 absolvovala stáž na Humberside University ve Velké Británii, ateliér animace.

Absolvovala autorským filmem *Biograf* (1997), který získal řadu ocenění doma i v zahraničí. Její kreslené filmy byly uvedeny na řadě světových festivalů animovaného filmu, Stuttgart, Aneccy, Rio de Janeiro, Tampere, Sao Paolo... Kromě animovaného filmu se úspěšně zabývá ilustrací knih. Dlouhodobě spolupracuje s básníkem a spisovatelem Pavlem Šrutem. Za své ilustrace obdržela řadu cen a nominací: např. v soutěži Ministerstva kultury o Nejkrásnější knihu roku, Zlatou stuhu, SUK aj. (*Falcon*)

14.25 hodin

ŽIVOT JE TRUMPETA

(Život je truba)

komedie, drama

Chorvatsko, Srbsko, Slovinsko, Černá Hora,
Velká Británie 2015

Délka: 92 min

Režie: Antonio Nuić

Scénář: Antonio Nuić

Kamera: Radislav Jovanov Gonzo

Produkce: Boris T. Matić, Miha Černec, Ivan
Đurović, Mike Downey, Lana Matić, Sam
Taylor, Goran Radman, Jelena Mitrović

Hudba: Hrvoje Stefotić

Hrají: Bojan Navojec, Iva Babić,

Mirela Brekalo, Zlatko Vitez,

Ksenija Marinković, Filip Šovagović,

Goran Navojec, Filip Križan, Bogdan Diklić

a další

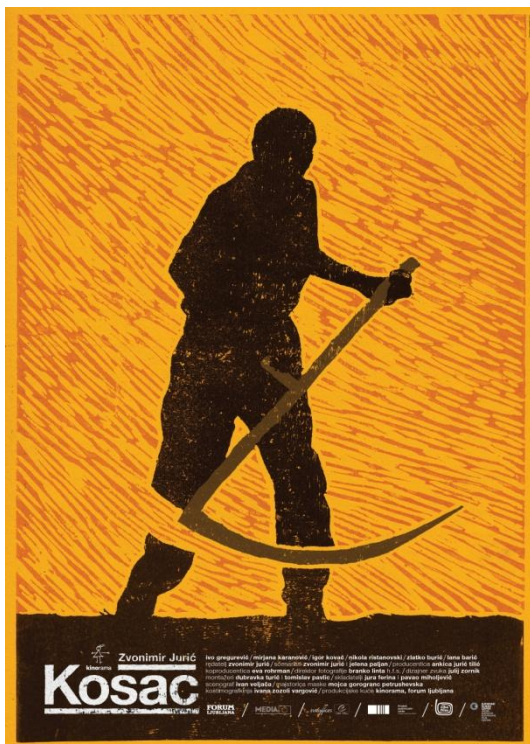
Trumpetista Boris je v očích svého otce, který vybudoval rodinnou firmu, lehkovážný a nezodpovědný. Ale jen díky Borisově upřímné povaze je tu ještě naděje, že rozhádaná rodina stráví společně Vánoce...

Boris a Jana se budou brát. Jejich rodiče berou přípravy svatby velmi vážně. Zejména Burićuvi – Borisovi rodiče, podnikající v masném průmyslu, chtějí velkou svatbu se vším všudy. A mladí se tomu nebrání, nechávají věcem spíše volný průběh. Jsme svědky klasického rozruchu okolo příprav svatby i svatby samotné. Režisér a scénárista

Antonio Nuić tyto události využívá k důkladnému vykreslení charakterů všech hlavních postav. Kromě novomanželů a jejich rodičů jsou to ještě Borisův bratr Dragec a jeho spolupracovník zvaný Piko. Oba jsou zaměstnaní ve firmě Borisova a Dragecova otce. Nejvíce prostoru je ale věnováno Borisovi, který je nadšeným trumpetistou a více než vydělávání peněz se věnuje své ženě a své kapele. Když se záhy po svatbě dostane rodina Burićových kvůli zpronevěře peněz do krize, ukáže se, jakou zázračnou moc může mít Borisova veselá nezáludná povaha. Jen díky němu je tu naděje, že rodina stráví společně Vánoce... (JF)

Antonio Nuić (*1977, Sarajevo, Jugoslávie – Bosna a Hercegovina)

Oceňovaný bosensko-chorvatský filmový režisér a scenárista. Absolvoval Akademii dramatických umění v Záhřebu a ještě před zahájením své kariéry režíroval několik videoklipů a krátkých filmů. Jeho první krátké filmy *Na mjestu događaja* (*Na místě činu*, 1998) a *Vratite im Dinamo* (*Vraťte jim Dinamo*, 1999) získaly ocenění na studentských filmových festivalech. Společně s režiséry Borisem T. Matićem a Zvonimirem Jurićem se podílel na snímku *Seks, piće i krvoproliće* (*Sex, chlast a krveprolití* 2004), a to konkrétně na dvaceti tří minutové části *Krvoproliće*. Film zobrazuje násilí mezi fotbalovými fanoušky během tzv. věčného boje dvou nejpopulárnějších chorvatských fotbalových týmů - Dinama a Hajduku. Jeho prvním celovečerním filmem byl snímek *Vše zdarma* (*Sve džaba*, 2006). Za tento film získal Nuić v roce 2006 cenu za nejlepší režii a nejlepší scénář na filmovém festivalu v Pule. V roce 2009 natočil další snímek *Osel* (*Kenjac*, 2009). Jeho hlavním hrdinou je třicátník Boro, který se na cestě do Hercegoviny snaží vyřešit své rodinné vztahy, k čemuž mu pomůže i jeden osel. Chorvatské intimní rodinné melodrama se odehrává paralelně s vrcholícími válečnými událostmi v srpnu 1995. O problematice pokazených rodinných vztahů je i jeho následující snímek z roku 2015 - komedie plná humoru, optimismu a hudby *Život je trumpeta* (*Život je truba*). V roce 2018 měl premiéru Nuićův poslední snímek *Mali* (*Kluk*) – drama o muži, který po návratu z vězení bojuje za to, aby mu byl do péče svěřen syn. Ke všem filmům si Antonio Nuić napsal také scénář. (SD a JF)

16.35 hodin

SEKÁČ

(Kosac)

drama, krimi

Chorvatsko, Slovinsko 2014

Délka: 98 min

Režie: Zvonimir Jurić

Scénář: Zvonimir Jurić a Jelena Paljan

Produkce: Ankica Jurić Tilić, Eva Rohrman

Kamera: Branko Linta

Hudba: Jura Ferina i Pavao Miholjević

Hrají: Ivo Gregurević, Mirjana Karanović,
Igor Kovač, Nikola Ristanovski, Zlatko Burić,
Lana Barić, Dado Ćosić, Peter Musevski,
Vinko Kraljević a další

Ženě dojde v noci uprostřed polí benzín. O pomoc požádá postaršího řidiče traktoru, který jede náhodou kolem. Přestože ji na benzínce před mužem varují, odjíždí s ním do noci, zpět ke svému autu.

Jedné noci, dvacet let po válce za chorvatskou nezávislost, dojde Mirjaně, kadeřnici z Osijeku, uprostřed polí benzín. Na cestě pro pomoc potká Iva, který pracuje zásadně v noci. Sveze ji ve svém traktoru k benzínové pumpě. Tady se od prodavače Josipa dozví, že byl Ivo za znásilnění ve vězení. Mirjana přesto odmítne pumpařovu nabídku, že ji za chvíli může k autu dovézt. Nasedá zpět do Ivova traktoru a odjíždí s ním do noci. Josipovi řekne, že se za nedlouho vrátí. Když se tak nestane, Josip propadne panice a oznámí to policii. Po skončení směny na benzínce odchází na oslavu svého bratra. Pořád ale myslí na to, proč se žena nevrátila.

Režisér Zvonimir Jurić, který s Jelenou Paljan napsal i scénář filmu, natočil komorní drama, které v sobě ukrývá mnohem víc, než by se na první pohled mohlo zdát. Pro Ivův osud byl určující zločin, který spáchal. Okolí jej nikdy nepřijalo zpět a jeho život se svým způsobem podobá kraji, ve kterém žije. Ten poznamenala válka v devadesátých letech. Generace lidí, která zde válku zažila, se snaží žít za normálních okolností normální život. Válka v nich ale zůstala a neustále ovlivňuje jejich chování. I o tom je film Sekáč.

Film získal v roce 2015 několik ocenění na chorvatském mezinárodním filmovém festivalu v Pule včetně ceny Octavian za nejlepší domácí film, Zlaté arény za nejlepší kameru a Zlaté Arény pro herce v hlavní roli. (JF)

Zvonimir Jurić (*1971, Osijek, Jugoslávie – Chorvatsko)

Narodil se v roce 1971 v Osijeku. V roce 1999 absolvoval na Akademii dramatických umění v Záhřebu v oboru filmová a televizní režie. Režisérskou kariéru zahájil několika krátkými dokumenty. Poté natočil krátkometrážní film *Onaj koji će ostati neprimijećen (Ten, který zůstane nepovšimnut)*. Dále jednu část povídkového filmu *Sex piće i krvoproliće (Sex, chlast a krveprolití)* a epizodu z dalšího povídkového filmu *Zagrebačke priče (Záhřebské příběhy)*.

V roce 2009 natočil společně s Goranem Devičem válečné drama *Černí (Crnci)*, které získalo řadu domácích i mezinárodních cen. Film, ve kterém se vypořádává s chorvatskými válečnými zločiny, poslali Chorvaté za svou zemi do klání o nominace na Oscara. V roce 2014 natočil drama *Sekáč*, které se rovněž stalo hlavní událostí domácího filmového festivalu v Pule. V roce 2015 režíroval televizní seriál *Patrola na cestí (Hlídky na silnicích)*, na kterém se podílel i jako scénárista a v roce 2016 přispěl do filmu *Transmania* sestaveného z patnácti na sebe vzájemně navazujících povídek balkánských filmařů. (JF)

Zločin je zločin. Nemá národnost.

Rozhovor Jiřího Fialy se Zvonimirem Jurićem, leden 2017

Co bylo hlavním impulsem pro natočení filmu *Sekáč*?

Točím filmy, protože mě zajímá nějaký vnitřní "feeling", nějaká atmosféra. Opravdu bych nerad zněl nějak mysticky, ani si nemyslím, že bych byl mysteriózním umělcem, ale toto je všechno, co k tomu můžu říct.

Nerad definuji témata svých filmů, podle mě to definování potom "zabíjí" film. Dělá ho menším.

Já sám nejsem moc šťasten z toho, že odpovídám tímhle způsobem, protože nemám rád romantizaci naší práce, ale pokaždé, když se přinutím mluvit o tématu nebo inspiraci pro film, cítím se špatně.

Ve filmu vystupují veteráni z války, ke které došlo na začátku 90. let. V roce 1991 vám bylo 20 let. Jaké jsou vaše osobní zkušenosti z této války?

Moje zkušenosti s válkou nejsou přímo válečné. V té době jsem nebyl v Chorvatsku. Patřím ke generaci, která musela sloužit v Jugoslávské lidové armádě. Po vojně jsem začal studovat filmovou režii v Americe, kam jsem odjel. Potom vypukla válka, měl jsem pocit viny a cítil jsem nostalgii po rodné zemi a bylo mi líto, že nesdílím osud s lidmi, kteří zůstali, takže jsem se po roce studia režie v Americe vrátil zpátky.

Pocházíte z Osijeku, města na východě Chorvatska. Děj filmu se odehrává zřejmě někde poblíž. Právě tato část Chorvatska byla válkou opravdu hodně zasažená. Jak se v tomto kraji žije dnes? Jak moc je cítit, že zde před čtvrtstoletím probíhala válka?

Je to nejchudší část Chorvatska, která byla nejvíce zasažená válkou, vládne tam ekonomická deprese, hodně mladých lidí z této části odchází za prací do ciziny nebo v létě, jenom v sezoně, pracují na jadranském pobřeží jako číšníci a číšnice. Vztahy mezi Srby a Chorvaty v kraji, odkud pocházím, jsou míň napjaté než dříve, ale s ohledem na to, že jsou Srbové v Chorvatsku národnostní menšinou, nezbývá jim nic jiného než mlčet – taková je atmosféra v zemi.

Jak ve vašem předešlém snímku *Černí*, tak v *Sekáči* hrají výborní herci. Jak se vám daří získat je pro své projekty? Jak se vám spolupracovalo s Ivem Gregurevičem, Mirjanou Karanović nebo Nikolou Ristanovskim?

Získat herce je jednoduché – kombinace scénáře, který se jim líbí, a peněz, které dostanou, je dostačující. Nedělám si legraci. Hercům, které jste zmínil, se líbil scénář a nebyl problém získat je do filmu. Řekl bych, že je větším problémem dosáhnout toho, aby hráli dobře - to je samozřejmě v první řadě úkol pro režiséra a až potom pro ně. S herci, kteří jsou starší než já (ze zmíněné trojky jsou to všichni) musím být opatrný, protože často bývají ješitní.

Pracuju s nimi tímhle způsobem: pochválím je za jednu dobrou věc, kterou udělali, a potom řeknu, co udělali špatně a jak to můžou opravit v dalším pokusu. Já jsem vůči hercům velmi mírný bez ohledu na to, jestli jsou staří nebo mladí. Když je během natáčení kritizuju, vždy to obalím do příjemných slov. Také celkem často hraju a vím, že se herec cítí nahý a bezbranný, když nedostane od režiséra pokyny a komentář. Když hraješ, potřebuješ vidět, že se režisér o tebe stará, že tě podporuje nebo kritizuje, ale vždy a nejdřív ze všeho, že máš jeho pozornost a péči.

Váš předchozí film *Černí*, který jste natočil s Goranem Devičem se rovněž snažíme prosadit do českých kin. Co vás vedlo k tomu, že jste natočil snímek, který poukazuje na skutečnosti, o kterých v Chorvatsku spousta lidí nechce slyšet? Jaký vztah zaujímá publikum v Chorvatsku vůči filmům s citlivou otázkou válečných zločinů "ve vlastních řadách"?

Nevidím žádný důvod, proč bych neměl točit filmy o chorvatských válečných zločinech. Staly se. A nebyly to jenom excesy, často je stát přímo podporoval. Mlčet o tom nedává žádný smysl. Říká se, že v Jugoslávii vládl jenom jeden názor a pokud někdo nesouhlasil, stal se obětí státního teroru. Pokud teď žijeme v demokracii, není důvod, aby někomu filmy o domácích válečných zločinech vadily, nebo aby je chtěl zakázat. I když je dnes státní politika orientovaná tak, že se chorvatské zločiny omlouvají srbskými. To nedává smysl. Zločin je zločin. Nemá národnost.

Film *Sekáč* se odehrává dvacet let po válce. Přesto mám pocit, že o válce mnohé prozrazuje a připadá mi, že vlastně tak trochu navazuje na film *Černí*, který se odehrává v roce 1991. Přemýšleli jste s Jelenou Paljan při psaní scénáře o tom, že by mohl být *Sekáč* takto vnímán?

Nic takového nás nenapadlo, ale zřejmě mě téma války a potom i post-válečné doby zajímá. Konec konců je to něco, co je ve společnosti ve které žiju pořád přítomné.

Máme za úkol, abychom všechno *národní* pili jako mateřské mléko – chamtivě a nekriticky. A stát bychom měli zbožňovat jako by to byl Bůh.

Osobně mám pocit, že kvalita chorvatské kinematografie šla za posledních deset let prudce nahoru. Jaký je váš pohled na kinematografii, které jste součástí a spoluvůrcem?

Ano, kvalita chorvatského filmu se definitivně zlepšila. Myslím, že je to tím, že se už nenatáčejí patriotické a nacionalistické filmy. I když se kvůli tomu pravice pokusila (možná se jí to v budoucnu podaří) zrušit HAVC (Chorvatské audiovizuální centrum - instituce zřízená státem pro podporu filmu).

Máte nějaké vzory mezi režiséry?

Mám jednoho: Abbase Kiarostamiho. Myslím, že on je nejdůležitější režisér za posledních třicet let. Jeho filmy jsou jako okno, které se otevřelo, a skrz to okno najednou uvidíte krajinu, o které jste ani netušil, že existuje.

18.50 hodin

AGAPE

drama

Chorvatsko 2017

Délka: 71 min

Režie: Branko Schmidt

Scénář: Sandra Antolić, Ivo Balenović,
Zrinka Katarina Matijević, Branko Schmidt

Produkce: Stanislav Babić

Kamera: Dragan Ruljančić

Hrají: Goran Bogdan, Pavle Čemerikić,
Denis Murić, Daria Lorenci, Ivo Gregurević,
Danijela Beganović, Emir Hadžihafizbegović,

Dora Dimić Rakar, Ivana Gulin, Alan Katić a další

Kněz Miran učí náboženství. Jedním z jeho žáků je i Goran z dětského domova. Kněz mu nahrazuje otce. Když se ale Miran začne více věnovat novému žákovi, Goran jej obviní ze sexuálního zneužívání.

Miran rozhodně nesplňuje tradiční představu o tom, jak vypadá katolický kněz. Po městě se prohání závratnou rychlostí na silné motorce, chodí do posilovny, na bazén, hraje počítačové hry a po kázání se nebojí sednout si v blízké zahrádce na pivo. U svých farníků sdružených okolo moderního záhřebského kostela je však velmi oblíben. Kromě kázání v kostele vede také výuku náboženství v třídě problematických adolescentů pocházejících z větší části z dětského domova. Ke svým žákům, zvláště pak k dospívá-

jícímu sirotkovi Goranovi, má velmi kamarádský vztah. Goran jej nepokrytě obdivuje a jejich vztah se nejvíce podobá vztahu otce a syna. Když ale do třídy přijde nový žák – starší, velmi inteligentní a citlivý Gabriel, obrací se Miranova pozornost hlavně na něj. Goran to vnímá jako zradu a Mirana obviní ze sexuálního zneužívání. (JF)

Branko Schmidt (*1957, Osijek, Jugoslávie – Chorvatsko)

Vystudoval filmovou a televizní režii na Akademii dramatických a scénických umění v Záhřebu. Předtím studoval též ekonomiku. Jeho absolventský film byla televizní inscenace *Rano sazrijevanje Marka Kovača (Předčasné dospívání Marka Kovače, 1981)*. O rok později natočil televizní drama *Hildegard*, které bylo zvoleno nejlepším jugosláv-ským televizním dramatem.

V roce 1988 vytvořil svůj první celovečerní film *Sokol ga nije volio (Sokol ho neměl rád)*, adaptaci hry od Fabijana Šovagoviće a získal Cenu pro nejlepšího debutanta na FF v Pule.

V roce 1991 adaptoval do filmové podoby jedno z klasických děl chorvatské literatury počátku 20. století, román *Đuka Begović* Ivana Kozarace.

V roce 1994 natočil film *Vukovar sa vraća kući (Vukovar se vrací domů)* o skupině lidí, která utekla před válkou z Vukovaru a přežívá ve vesnici poblíž frontové linie na nádraží v odstaveném vlaku. V rozšířené verzi byl snímek uveden i jako čtyřdílný televizní seriál. Film se nese ve znamení smutku ze ztráty města a pro mnohé i ze ztráty blízkých. Byl natočen 4 roky před tím, než se dostal Vukovar pod chorvatskou správu (východní Slavonie, kde se Vukovar nachází, bylo poslední území, které zůstalo po válce v srbských rukách).

Válka v Chorvatsku je přítomna i v následujících dvou Schmidtových filmech. *Božić u Beču (Vánoce ve Vídni, 1997)*, který získal Zlatou arénu za nejlepší scénář, je o hudebníkovi, který se svým přítelem organizuje koncerty pro chorvatské vojáky v přední linii fronty. Když je jeho přítel zabit, utíká za svými rodiči do Vídně. Předvánoční nádhera rakouského hlavního města brutálně kontrastuje se surovostí války, která zuří necelých 300 km jižně.

Třetím Schmidtovým válečným filmem je komediální drama *Srce nije u modi (Srdce není v módě)*. Prostřednictvím anglického biologa, který přijíždí do válkou zmítaného Chorvatska zachraňovat vzácný strom, Schmidt ironizuje roli mezinárodního společenství ve válce při rozpadu Jugoslávie.

Kraljica noći (Královna noci, 2001) sleduje dospívání sedmnáctiletého veslaře a jeho první zkušenosti se ženami. Jeho příběh se odehrává v bouřlivém roce 1968, kdy v Osijeku vrcholí nervozita z očekávané návštěvy maršála Tita. Snímek byl oceněn Zlatou arenou za nejlepší scénář a produkci. Velký úspěch zaznamenal svým osmým celovečerním filmem *Put lubenica (Melounová stezka, 2006)*, vycházejícím ze skutečného příběhů asijských migrantů do Evropy, kteří se utopili v řece Sávě. Snímek získal tři Zlaté arény na FF v Pule, Cenu chorvatských kritiků, Hlavní cenu FF v Dubrovníku a Zlatou Antigonu na FF v Montpellier. Úspěšné byly rovněž následující *Metastázy*

(*Metastaze*, 2009) z prostředí fotbalových fanoušků Dinama Záhřeb, které získaly rovněž tři Zlaté arény a byly uvedeny na mnoha světových festivalech.

V roce 2012 přišel do kin kontroverzní *Lidožrout vegetarián* (*Ljudožder vegetarianac*, 2012), který získal v Pule dokonce 6 ocenění.

To, že dokáže natočit také velmi křehký a hluboce lidský příběh dokázal v roce 2015 komorním dramatem *Imena višnje* (*Jména višně*) s Ivem Gregurevićem a Nadou Đurevskou v hlavních rolích.

Zatím posledním Schmidtovým filmem je *Agape* (2017), drama katolického kněze obviněného ze zneužívání dětí. (*PM a JF*)

Stroj času na divokém východě

Úryvek z rozhovoru Vladislavy Vojnović s Brankem Schmidtem pro srbský server *vreme.com*, 1. 4. 2018

Jak se díváte na dnešní dobu? Poválečná prosperita nebo beznaděj?

Myslím si, že dnešní situaci nejlépe ilustruje skutečnost, že od války Chorvatsko opustilo několik set tisíc většinou mladých vzdělaných lidí, a to většinou z mé milované Slavonie. Staleté majetky se rozpadají nebo se prodávají za pakatel. Jsme svědky demografické katastrofy. Lidé neodešli jen kvůli bídě a nezaměstnanosti, ale také kvůli ideologii. Tak jako vítězové často přebírají způsoby od poražených, tak já mám pocit, jako bych se dostal strojkem času do dob komunismu.

Scéna z filmu *Agape*, ve které recituje Gabriel knězi Miranovi Hymnus lásky apoštola Pavla z 1. listu Korintským, je vizuálně dramaturgicky i významově velmi důležitým momentem filmu, který by fungoval i samostatně. Jak jste přišel na tuto scénu?

Přišli jsme na ni společně se Sandrou Antolić, se kterou jsem spolupracoval na scénáři. Ona se při práci na textu opravdu hluboce ponořila do Bible a zaměřila se zejména na epištoly Svatého Pavla. Ta scéna se samozřejmě mohla natočit mnoha způsoby, ale když jsem se rozhodl natočit ji na seřadovacím nákladním nádraží uprostřed kolejiště, bylo mi jasné, že ji nesmím rozstříhat. Složil jsem ji z pouhých dvou statických záběrů. Vypadá to, že se povedla.

Hlavním tématem *Agape* je homofobie, která je sama o sobě problémem, který není řešením ani pro pedofilii. Před osmi lety, když jste byl na Festu (srbský mezinárodní filmový festival) oceněn za film *Metastázy*, jste v rozhovoru řekl, že „Evropská unie je jediná budoucnost jak pro Chorvatsko, tak pro Srbsko, protože sami nejsme schopni vykořenit to balkánské zlo, které se v nás usazovalo po staletí. Přeji chorvatským i srbským dětem, aby se staly svobodnými evropskými občany, kteří můžou cestovat a přátelit se s kýmkoliv, jako v celém normálním světě.“ Srbsko ještě do toho normálního světa nevstoupilo, jak je to v Chorvatsku? Nedávno se setkal náš předseda vlády s vaší předsedkyní. Co si o tom myslíte?

Vyslovila jste spoustu otázek, pokusím se to vzít od začátku. Všechno můžeme změnit, ale to že Srbové a Chorvati byli a budou i nadále sousedé, změnit nemůžeme. Proto vítám každý dialog, který přispěje k tomu, že se zlepší ne příliš dobré vztahy mezi Srby a Chorvaty. Tématem filmu jsem mnohé rozčaroval. Očekávali pedofilii, explicitní scény a dostali film o lásce a homofobii. Strach z rozdílnosti je v chorvatské společnosti děsivý. Převládá v ní sklon dávat nálepky, diskvalifikovat lidi kvůli politickým názorům, vyznání, barvě kůže, sexuální orientaci, nebo kvůli tomu, že se prostě něčím liší od většiny. Lidi jsou přibíjeni na pranýř hanby, jako kdysi Ježíš na kříž, jenom za to, že jsou jiní. Vezměte si, jaký strach zavládl z „vpádu“ syrských uprchlíků. Zapomínáme, že i Ježíš byl uprchlík. Zadušení práva na rozdílnost vede k rovnostářství, které bylo tak důležité pro komunisty, a rovnostářství vede každou společnost do propasti.

V *Metastázách* jste poukázal na to, že krutost fotbalových fanoušků ze spodních příček společenského žebříčku je vlastně výrazem jejich zoufalství. V *Lidožroutovi vegetariánovi* jste našel „metastázy“ na zkorumpované a takřka duševně nemocné elitě ve zdravotnictví, v *Agape* se zabýváte církví, ale více než na ni poukazujete na celou společnost a na její nejzranitelnější část – na dospívající děti: Stát, který má takové děti, když bych měla parafrázovat Tita, se musí obávat o svou budoucnost. Existuje na to nějaký lék?

Dobře jste to pojmenovala. Další překvapení pro diváka. Všichni čekali, že „bad boy“ bude kněz, ale můj cíl byl, aby se do něj na konci filmu diváci vcítili. Takže se ptají, kdo je v tom filmu ten špatný? Tito už se o budoucnost Chorvatska bát nemůže, ale já se o ni bojím. Nechtěl bych zobecňovat, ale mám pocit, že přicházejí nové generace, které mají mnohem méně tolerance k odlišnosti, než jsme měli my. Víím, že to zní stařecky a zapškle, ale uzavřená do sebe zahleděná společnost nemá žádnou perspektivu.

Narodil jste se v rodině etnických Němců ze Slavonie. Takže jste součástí etnické skupiny, která přežila soustavné poválečné pronásledování a genocidu, která přežila válku a pronásledování v 90. letech, jste také svědkem následků války v Sýrii. Nedávno vás někdo v Nedělní Dalmácii napadl kvůli tvrzení, že by právě přistěhovalci mohli být řešením úpadku vesnic ve Slavonii. Tato myšlenka se mi zdá brilantní...

Jsem pro to, aby se pomáhalo tomu, kdo je v nouzi, takže i uprchlíkům ze Sýrie. Moje matka v roce 1991 utekla pod palbou z rodného Osijeku do stejného domu, k té samé přítelkyni, ke které utekla v roce 1944 před partyzány. Těžko si můžete představit, jak se cítila. A co se týče Němců, myslím, že na nás udělal Tito největší genocidu v historii této neklidné oblasti. Podle některých zdrojů bylo po druhé světové válce v této oblasti okolo půl milionu Němců. Byli to většinou bohatí lidé. Díky známým Titovým zákonům se tento počet snížil během pár let na 50 000. Ohromné množství lidí skončilo v koncentračních táborech. Většina, která utekla na Západ, za to zaplatila svým majetkem. Několikrát jsem se pokoušel napsat scénář o této tragédii... Bylo, nebylo, na divokém východě... (překlad JF)

20.35 hodin

LIDOŽROUT VEGETARIÁN

(Ljudožder vegetarijanac)

drama

Chorvatsko, Slovinsko 2014

Délka: 98 min

Režie: Branko Schmidt

Scénář: Branko Schmidt, podle knihy

Iva Balenoviće

Produkce: Stanislav Babić, Josip Popovac

Kamera: Dragan Ruljančić

Hrají: Rene Bitorajac, Nataša Janjić,

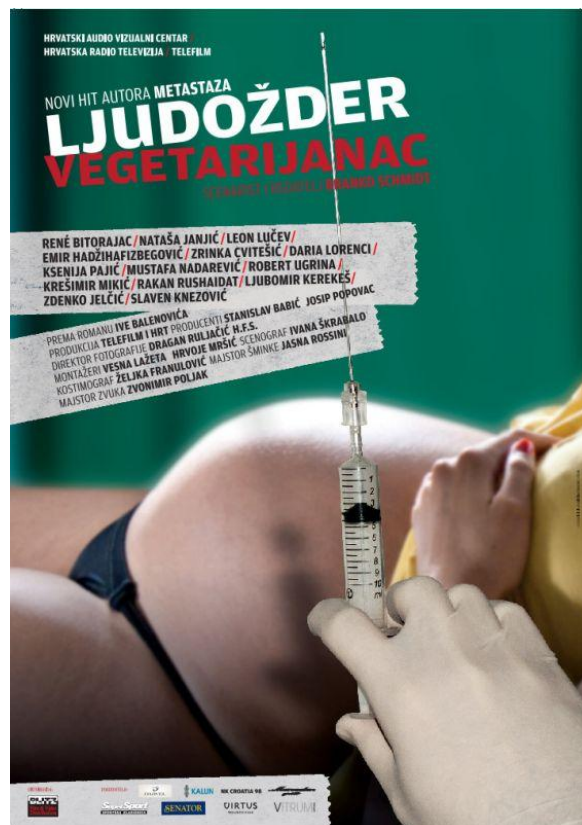
Leon Lučev, Emir Hadžihafizbegović,

Zrinka Cvitešić, Daria Lorenci, Ksenija Pajić,

Mustafa Nadarević, Robert Ugrina,

Krešimir Mikić, Rakan Rushaidat,

Ljubomir Kerekeš, Ksenija Marinković a další

Gynekolog Danko působí jako sympatický a schopný mladý muž. To je ale dokonalé maskování. Ve skutečnosti je to lidský odpad, který se kvůli vlastnímu prospěchu neštítí ničeho.

Gynekolog Danko Babić působí na první pohled jako sympatický odborník vzbuzující důvěru u pacientek, personálu nemocnice a především u nadřízených. Tato přetvářka mu vychází tak dobře, že je v očích ředitele nemocnice jediným vhodným kandidátem na post primáře rozhádaného oddělení. Ovšem pod rouškou sympatického a kolegiálního doktora se skrývá nelidská hyena, která využívá nejsprostších praktik pro své obohacení. Neštítí se lhát pacientkám, falšovat dokumenty, přehodit vinu za zpackanou operaci na kolegu, provádět nelegální potraty a dělat nejrůznější špinavou práci pro zkorumpovaného šéfa místní policie a mafiánského bosse řídícího ve městě obchod s bílým masem. Postupně ztrácí poslední zbytky morálky, které v sobě měl a za peníze je ochoten udělat i ten nejotřesnější čin. (anotaci Febiofestu rozšířil JF)

22.40 hodin (3 krátké filmy + Táta)

3/6

Tři krátká dramata Dalibora Mataniće o ženě v extrémních situacích v hlavní roli s Leonou Paraminski by měla být součástí plánovaného povídkového filmu 6/6.

SUCHO

(Suša)

drama

Chorvatsko 2002

Délka: 14 min

Režie: Dalibor Matanić

Scénář Dalibor Matanić

Kamera: Branko Linta

Produkce: Ankica Jurić Tilić

Hudba: Jura Ferina, Pavao Miholjević

Hrají: Leona Paraminski, Tamara Bogunović, Marija Geml, Robert Perišić

Když na ostrově umře poslední rybář, vesnice zanikne.

MEJDAN

(Tulum)

drama

Chorvatsko 2009

Délka: 15 min

Režie: Dalibor Matanić

Scénář: Dalibor Matanić

Kamera: Branko Linta

Produkce: Ankica Jurić Tilić

Hudba: Jura Ferina, Pavao Miholjević

Hrají: Leona Paraminski, Nikša Butijer, Anđela Ramljak, Igor Hamer, Luka Kuzmanović, Robert Prosan, Mara Toldi, Rus Zlatko Gregorevčić, Robert Perišić

Jeden zdánlivě idylický den ve Vukovaru.

MEZIPATRO

(Mezanin)

drama

Chorvatsko 2011

Délka: 14 min

Režie: Dalibor Matanić

Scénář Dalibor Matanić

Kamera: Branko Linta

Produkce: Ankica Jurić Tilić, Hrvoje Pervan

Hrají: Leona Paraminski, Jagoda Kralj Novak, Alen Liverić

Co je mladá žena ochotna obětovat, aby dostala dobrou práci?

TÁTA

(Čáča)

drama / horor

Chorvatsko 2011

Délka: 70 min

Režie: Dalibor Matanić

Scénář: Dalibor Matanić

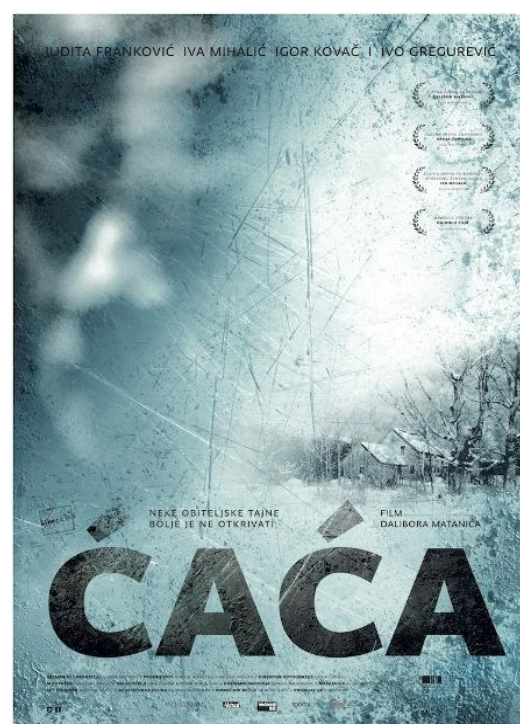
Kamera: Vanja Černjul

Produkce: Ankica Jurić Tilić, Hrvoje Pervan

Hudba: Jura Ferina, Pavao Miholjević

Hrají: Judita Franković, Iva Mihalić,

Igor Kovač, Ivo Gregurević

Dvě sestry veze jejich přítel na návštěvu k nemocnému otci na samotě do hor. Jeho dům však najdou opuštěný. Cesta zpět je dlouhá a brzy bude tma. Proto se rozhodnou v domě přenocovat.

Lucija přemluví svou sestru Veru a přítele Vanju, aby s ní jeli za otcem. Ten před lety odešel od jejich rodiny a bydlí na samotě v hornatém kraji Lika. Je údajně smrtelně nemocen, takže pro sestry je to možná poslední příležitost, jak se dozvědět, co se v minulosti stalo mezi ním a jejich matkou. Poté, co trojice dojede po dlouhé cestě k otcovu domu, zjistí, že je prázdný. Den se krátí a zpět do Záhřebu to mají daleko. Rozhodnou se proto přenocovat. Doufají, že se otec druhého dne objeví.

Noc je temná a větrná. Zdá se, jako by kolem domu někdo chodil. Láhev alkoholu však dává zapomenout na tísnivé pocity, které opuštěná usedlost vyvolává...

Dalibor Matanić natočil snímek, který používá tradiční hororové schéma a postupy, přesto se v žádném případě nejedná o tuctový horor. Z hororového žánru si půjčuje prostředky, pomocí kterých buduje atmosféru a napětí. Nutno říci, že je používá velmi zdatně. Přesto lze konstatovat, že mnohem děsivěji působí rozkrytí vztahů mezi čtyřmi protagonisty, ke kterému nakonec dojde. Film se tak v průběhu děje promění spíše v důmyslné psychologické drama. (JF)

Ivo Gregurević (*1952 Donja Mahala, Jugoslávie – Bosna a Hercegovina, †2019, Záhřeb, Chorvatsko) – miniprofil herce

Narodil se v takřka ryze chorvatské vesnici Donja Mahala, která leží na severu Bosny a Hercegoviny na hranicích s Chorvatskem. Vystudoval herectví na Akademii dramatických umění v Záhřebu.

Jeho herecké začátky jsou spojené s divadlem. První filmové role ztvárnil v roce 1977 ve filmech *Ne naginji se van (Nenakláněj se ven)* Bogdana Žižice a *Mačava (Vánice)* Antuna Vrdoljaka. Od té doby si zahrál v bezmála sto padesáti celovečerních i televizních filmech a seriálech. Hrál role policistů, kriminálních i nejrůznějších vedoucích činitelů. V seriálu o Titovi si zahrál také roli Stalina. Jeho herecký projev byl úsporný až minimalistický, ale velmi výrazný a uvěřitelný. Nejlépe mu šly role svérázných neotesaných hrdinů. Mnohdy mu stačil velmi malý prostor, i malou roli dokázal diváka zaujmout. Příkladem takových malých, ale díky jeho osobě snadno zapamatovatelných rolí, jsou role ředitele opery ve snímku *Vše nejlepší*, biskupa v *Agape*, otce hlavního hrdiny ve snímku *Sonja a býk* nebo role vyšetřovatele ve filmu *Mlč*, které přináší letošní ročník Vsetínského filmového maraton. V hlavních rolích jej můžete letos vidět ve filmech *Sekáč* a *Táta*. Tradiční diváci vsetínských balkánských filmových přehlídek si jej mohou pamatovat také z filmů *Kino Lika (Jozo)*, *Černí (velitel Ivo)*, *Co je muž bez kníru (Marinko)*, *Maršál Tito (Luka)*, *Svědci (otec)*, *Josef (velitel kozáků)* a z několika dalších. Na plátnech českých kin se nedávno objevil v roli Josipa ve filmu Alana Drljeviće *Chlapi nepláčou*.

Ivo Gregurević byl ženatý s herečkou Dubravkou Ostojić, se kterou měl syna Marka. Po rozvodu se již znova neoženil, i když v jeho životě bylo několik dalších žen. V roce 1995 založil v Orašje na severu Bosny a Hercegoviny filmový festival Dny chorvatského filmu. V roce 2013 prodělal mozkovou mrtvici, ale i po ní dále hrál. Ve filmu se objevil naposledy v roce 2018 ve snímcích *Osmi povjerenik (Osmý zmocněnec)* Ivana Salaje a ve filmu *Za ona stara dobra vremena (Pro ty staré dobré časy)* Eduarda Galiće.

V roce 2019 by se měl v kinech objevit ještě film *General* sedmaosmdesátiletého Antuna Vrdoljaka, ve kterém si Ivo před svou náhlou smrtí 1. ledna 2019 stačil zahrát jednu z vedlejších rolí. Kruh se tak symbolicky, bohužel ne příliš šťastně, uzavřel. Věřím, že si Iva Gregureviće budou diváci pamatovat spíše kvůli rolím v jiných filmech. Třeba za roli zbojníka *Čarugy* ve stejnojmenném filmu Rajka Grliće, za roli Slavka ve Schmidtově filmu *Imena višnje (Jména višně)*, která mu přinesla v roce 2015 přes-

tižní chorvatskou cenu „Fabijan Šovagović“ nebo za roli podivína Iva ve filmu *Sekáč*, za kterou dostal v roce 2014 svou pátou Zlatou arénu. (JF)

neděle 14. dubna 2019

9.30 hodin

OSVOBOZENÍ SKOPJE

(Oslobođenje Skoplja,
Osloboduvanje na Skopje)
válečné drama, romantický

Makedonie, Chorvatsko, Finsko 2016

Délka: 110 min

Režie: Rade a Danilo Šerberdžija

Scénář: Danilo Šerberdžija, Dušan Jovanović

Kamera: Vanja Černjul

Produkce: Vladimir Anastasov, Mike Downey,

Arto Halonen, Robert Naskov, Igor Nola,

Aleksandar Popovski, Branko Petrovski,

Danilo Šerberdžija, Sam Taylor, Goran Tozija

Hudba: Tuomas Kantelinen,

Vlatko Stefanovski

Hrají: Rade Šerberdžija, Mikko Nousiainen,

Lucija Šerberdžija, Silvija Stojanovska,

Nebojša Glogovac, David Todosovski,

Hristina Dimovska, Ratka Radmanovic,

Aleksandar Mihajlovski, Aleksej Spasovski,

Igor Angelov, Nikola Ristanovski a další

Bulharsko-německá okupace makedonského hlavního města Skopje je nahlížena očima osmiletého Zorana – zvědavého chlapce, jehož maminka se zamilovala do německého důstojníka.

Jugoslávie je v době druhé světové války rozdrobena do několika celků. Chorvatsko, ke kterému je připojena většina Bosny a Hercegoviny je fašistickým kvazistátem nezávislým jen podle názvu, ve skutečnosti podléhajícím Berlínu. Zbytek území je pod správou Německa, Itálie a jejich menších fašistických spojenců, kteří využívají situaci a obsazují jugoslávská území, na která si činili i před válkou nárok. Makedonii, kde se odehrává příběh filmu, tak okupují vedle německých vojsk také Bulhaři. Film vykresluje atmosféru a události let 1943 a 1944 v makedonském hlavním městě Skopji. Hlavním hrdinou příběhu je osmiletý Zoran a členové jeho rodiny. Jeho otec Dušan

odešel k partyzánům a on zůstal s matkou Licou v domě u její sestry Lenče. V něm bydlí ještě strýc Gjorgije, který spolupracuje s odbojem, babička a stejně stará sestřenice.

Společně se Zoranem jsme svědky deportace jeho židovské kamarádky Renaty a celé její rodiny. Těsně před odchodem svěřuje rodina klíče od domu Lice s prosbou, aby jim dům ohlížela. Do domu se ale nastěhuje mladý německý důstojník, vzdělaný slušný intelektuál, který se do Licy záhy zamiluje a snaží se jí pomáhat. Přestože Lenče Licu ponouká, aby od Němce získala jídlo a finanční prostředky, ve chvíli kdy je jasné, že již brzy dojde k osvobození Skopje, se od ní odvrací a začne dávat najevo, jak jí kvůli vztahu s německým důstojníkem pohrdá. Také malý Zoran začíná mít problémy mezi svými vrstevníky, jenž kopírují chování dospělých a najednou mají pocit, že mohou druhé soudit. Osvobození Skopje a návrat Dušana tak Zoran s Licou očekávají s nadějí i obavami.

Film je režijním debutem známého chorvatského herce Radeho Šerbedžiji (ztvárnil také roli strýce Gjorgije), který si ke spolupráci na režii přizval syna Danila. Scénář vychází ze známé divadelní hry srbského dramatika Dušana Jovanoviće. (JF)

Danilo Šerbedžija (*1971, Záhřeb, Jugoslávie – Chorvatsko)

Danilo Šerbedžija je synem známého chorvatského herce Radeho Šerbedžiji. Studoval na The School of Film Ohio University. Natočil množství dokumentů, ceněných krátkometrážních filmů, hudebních videoklipů a epizod televizních seriálů. Jeho celovečerní debut *72 dní (Sedamdeset i dva dana, 2010)* ke kterému napsal i scénář, svedl dohromady největší filmové hvězdy ex-Jugoslávie a nejslibnější chorvatské talenty, dvě herecké ceny pak získal na festivalu v Pule. Ač se jedná o komedii, ukazuje poměrně věrně nelehkou situaci v Krajině, což je chudá vnitrozemská oblast Chorvatska, ve které až do 95. roku žilo velké množství Srbů. V roce 2015 natočil epizodu *Orah (Ořech)* povídkového filmu současných chorvatských filmařů *Zagrebačke priče vol. 3 (Záhřebské příběhy č. 3)*. V roce 2016 natočil společně se svým otcem výpravné drama *Osvobození Skopje*, odehrávající se během německo-bulharské okupace makedonského Skopje. Ve stejném roce režíroval i televizní film *Peper i sol (Pepř a sůl)*. (PM a JF)

Rade Šerbedžija (*1946, Bunić, Jugoslávie – Chorvatsko)

Chorvat se srbskými kořeny, Rade Šerbedžija, se narodil 27. července 1946 ve vesnici Bunić. V 60. letech studoval drama na Univerzitě v Záhřebu a jeho herecké začátky jsou spjaté s divadlem. V druhé polovině šedesátých let si zahrál v několika televizních filmech. První velkou roli mu dal slovinský režisér Matjaž Klopčič ve válečném dramatu *Sedmina*. Od té doby byl obsazován do menších, ale častěji do velkých rolí v jugoslávských filmech produkovaných filmovými studii všech jugosláv-

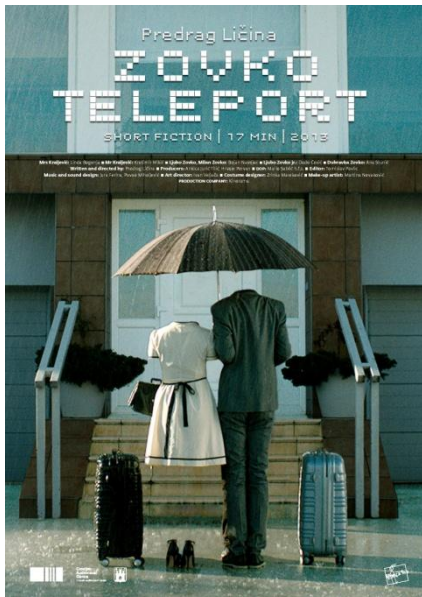
ských republik a režírovaných režiséry všech jugoslávských národností, které žily v Jugoslávii. Spolupracoval s Živojinem Pavlovičem (*Rdeče klasje – Rudé klasje*), Krsto Papićem (*Predstava Hamleta u Mrduši donjoj – Představení Hamleta v Dolní Mrduši*), Rajkem Grličem (*Bravo maestro*), Fadilem Hadžićem (*Novinar - Novinář*), Vatroslavem Mimicou (*Banović Strahinja*), Borem Dražkovićem (*Život je lep – Život je krásný*), Goranem Markovićem (*Variola vera*), Milošem Radivojevićem (*Una*), Lordanem Zafranovićem (*Večerní zvony – Večernja zvona*) a mnoha dalšími. V této praxi Šerbedžija pokračoval i po rozpadu Jugoslávie, takže jej dodnes vídáme jak v chorvatských, tak v srbských, slovinských, či makedonských filmech.

Během sedmdesátých a osmdesátých let ztvárnil v Jugoslávii a občas i jinde bez mála sedmdesát rolí. Během občanské války v Jugoslávii emigroval a dostal se nakonec do USA, kde začala druhá část jeho kariéry.

Od poloviny 90. let se začal objevovat ve filmech uznávaných režisérů, jako jsou Stanley Kubrick (*Eyes Wide Shut*, 1999), John Woo (*Mission: Impossible II*, 2000) a Phillip Noyce (*Tichý Američan*, 2002). Hrál po boku hollywoodských hvězd, jako jsou Clint Eastwood (*Vesmírní kovbojové*, 2000, r. Clint Eastwood), Brad Pitt (*Hanebný pancharti*, 2009, r. Quentin Tarantino) a Christian Bale (*Batman začíná*, 2005, r. Christopher Nolan). V roce 2007 se objevil v šesté řadě úspěšného seriálu 24 hodin a zahrál si malou, ale významnou roli slavného výrobce kouzelných hůlek, Gregoroviče, v 1. části filmu *Harry Potter a relikvie smrti* (2010, r. David Yates).

Sympatické je, že jej jeho úspěšná zahraniční herecká kariéra neodradila od rolí v domácích (ex-jugoslávských) filmech. V minulých ročnících Filmových maratonů jste jej mohli vidět např. ve snímcích *Opravdový zázrak (Pravo čudo) Lukase Noly, 72 dnů (Sedamdeset i dva dana)*, které režíroval jeho syn Danilo, *Balkan is not dead* Aleksandara Popovskiho nebo *Velká voda (Golemata voda)* Iva Trajkova.

Osvobození Skopje je jeho režijní debut. (*JF, s využitím biografie Film Europe*)

11.55 hodin (dvojprogram Teleport Zovko + Mlč)

TELEPORT ZOVKO

sci-fi parodie

Chorvatsko 2011

Délka: 17 min

Režie: Predrag Ličina

Scénář: Predrag Ličina

Kamera: Mario Sablić

Produkce: Ankica Jurić Tilić, Hrvoje Pervan

Hudba: Jura Ferina, Pavao Miholjević

Hrají: Linda Begonja, Krešimir Mikić, 2x Bojan Navojec,

Dado Ćosić, Ana Stunić a další

O tom, jak funguje první chorvatský teleport, se na vlastní kůži přesvědčí rodina, která uvěří reklamě a chce se s jeho pomocí přenést na dovolenou.

„Po tolika letech,
po tak dlouhém čekání,
konečně u vás,
konečně v Chorvatsku
Teleport Zovko!

Za čtyři vteřiny v jakémkoliv místě naši krásné vlasti...“

Film je inspirován skutečnou událostí 😊

Predrag Ličina (*1972, Záhřeb, Jugoslávie – Chorvatsko)

Vystudoval televizní a filmovou režii na Akademii dramatických umění. Počátkem devadesátých let začal psát filmové kritiky pro různé chorvatské noviny a časopisy (Vjesnik, Studio, Panorama). Poté začal pracovat jako první asistent ředitele Chorvatské televize. Věnoval se zejména hudebním dokumentům. Do konce devadesátých let se podílel také na výrobě sedmdesáti hudebních videoklipů. Mezi lety 1997–99 režíroval také 3 dokumentární filmy: *22:04*, *Pet plus (Pět plus)*, *Mladi talenti (Mladé talenty)* pro Chorvatskou televizi. Po roce 2000 začal natáčet reklamy. Dodnes jich má na kontě asi 80. V roce 2012 napsal a zrežíroval 15 epizod komediálního seriálu *Nedjeljom ujutro, subotom navečer (V neděli ráno, v sobotu večer)*. V roce 2013 natočil svůj první hraný krátký film *Teleport Zovko* – sci-fi parodii, která přináší alternativní vysvětlení jednoho známého zázraku. V roce 2019 měl premiéru jeho první celovečerní hraný film *Posljednji Srbin u Hrvatskoj (Poslední Srb v Chorvatsku)* – hororová zombie komedie s Kerešimirem Mikićem a Hristinou Popović v hlavních rolích, která vznikla v chorvatsko-srbské koprodukcii. (JF)

MLČ

(Šuti)

drama

Chorvatsko 2014

Délka: 83 min

Režie: Lukas Nola

Scénář: Lukas Nola

Kamera: Mirko Pivčević

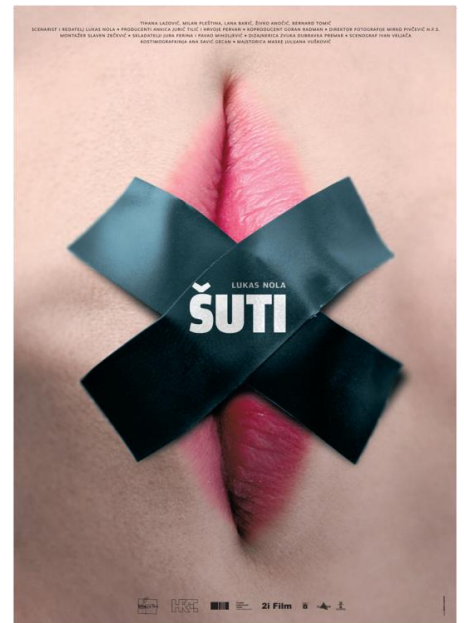
Produkcce: Ankica Jurić Tilić, Hrvoje Pervan

Hudba: Jura Ferina, Pavao Miholjević

Hrají: Tihana Lazović, Živko Anočić,

Lana Barić, Milan Pleština, Ksenija Pajić, Ksenija

Marinković, Bojan Navojec, Ivo Gregurević a další

Je možné přetrhnout nit násilí a utrpení, která se vine napříč generacemi jedné rodiny? Má Bebina malá dcera šanci vystoupit z tohoto nešťastného kruhu a žít normální život?

Je možné přetrhnout nit násilí a utrpení, která se vine napříč generacemi jedné rodiny? Bebina matka je slabá osobnost s chatrným zdravím a své děti nedokáže ochránit před násilnickým otcem. Její bratr se díky absenci pozitivních vzorů pomalu vydává na cestu zločinu. Na prahu dospělosti si Beba najde kluka, který vyrůstal v dětském domově. Po krátké známosti s ním otěhotní a vezme si jej. Záhy se ukáže, že se povahově příliš neliší od jejího otce, který je toho času po spáchání otřesného činu ve vězení. Má Bebina malá dcera šanci vystoupit z tohoto nešťastného kruhu a žít normální život?

Film byl natočen podle skutečných událostí... (JF)

Lukas Nola (*1964, Záhřeb, Jugoslávie – Chorvatsko)

Studoval malbu na Akademii múzických umění a filmovou režii na Akademii dramatických umění v Záhřebu. Natočil krátké a televizní filmy: *Dok nitko ne gleda* (*Dokud se ikdo se nedívá*, 1992), *Svaki put kad se rastajemo* (*Pokaždé, když se rozcházíme*, 1994), za které získal chorvatské filmové ceny Oktavijan, a dále filmy *Krađa* (*Krádež*, 2004) a *Ne pitaj kako* (*Neptej se jak*, 2006). Režiroval také několik epizod seriálu *Operacija Kajman* (*Operace Kajman*, 2007). Doposud natočil pět celovečerních hraných filmů: thriller z prostředí mafie obchodující s bílým masem *Rusko meso* (*Ruské maso*, 1997), psyche-delické válečné drama *Nebo sateliti* (*Nebe satelity*, 2001) – Zvláštní cena poroty na FF Mannheim-Heidelberg, *Sami* (*Sami*, 2001) a *Skutečný zázrak* (*Pravo čudo*, 2007). Pochmurné drama *MLČ (Šuti)* z roku 2013, které rozkrývá architekturu domácího násilí, je zatím jeho posledním celovečerním filmem. (PM a JF)

14.10 hodin

VŠE NEJLEPŠÍ

(Sve najbolje)

romantická komedie

Chorvatsko 2016

Délka: 99 min

Režie: Snježana Tribuson

Scénář: Snježana Tribuson

Kamera: Goran Trbuljak

Produkce: Ankica Jurić Tilić

Hudba: Dinko Appelt

Hrají: Ksenija Marinković, Renata Pokupić,

Ozren Grabarić, Bogdan Diklić, Goran Navojec,

Ksenija Pajić, Ivo Gregurević, Jernej Šugman,

Krešimir Mikić, Jasna Bilušić, Goran Bogdan a další

V předvánočním čase se protnou osudy desítky lidí různého pohlaví, rozdílných profesí a věku. Kdo se do koho nakonec zamiluje? A podaří se záhřebské opeře decimované chřipkou uskutečnit představení Dona Giovanniho?

Ve vánočním čase, když si všichni vzájemně přejí vše nejlepší, se propletou osudy několika velmi rozdílných lidí. Osamělá cukrářka Verica, která už dávno přestala hledat toho pravého, v krátkém sledu potká najednou hned několik mužů, kteří ji každý svým způsobem okouzlí. Kdo je lepší – malíř pokojů Ljubo, který se otočí za každou sukni, operní zpěvák Martin, který, když je nervózní, musí okamžitě sníst něco sladkého nebo pěstitel zeleniny nadstandardních rozměrů Tomo? Najednou je ve Vericině životě tolik mužů... Verica však není v tomto příběhu jediná žena. Jsou zde dvě zdravotní sestry, které se snaží pochopit, jak funguje mužský mozek, Tomova dcera Brankica – operní pěvkyně, která relaxuje při řízení traktoru a štípání dřeva, Vericina nemocná sestra a její přítelkyně. Ani výčet mužských postav výše není úplný. Nesmíme zapomenout na Brankičina bývalého – milovníka rychlých aut Mislava, který má po rozchodu s ní prostě smůlu a zahradníka Karla. Jak se tyto postavy promíchají, kdo se do koho zamiluje? A podaří se chřipkou decimované záhřebské opeře nacvičit představení Dona Giovanniho? A jak s tím souvisí skupinka švábů, medové perníčky a vycpaná ryba? Kolik lidí ve filmu umře? A kolik je vlastně v Chorvatsku domácností obývaných pouze jedním člověkem? Na některé z vyřčených otázek nám dá odpověď romantická komedie Vše nejlepší... (JF)

Snježana Tribuson (*1957, Bjelovar, Jugoslávie, Chorvatsko)

V roce 1981 dokončila studia televizní a filmové režie na Akademii dramatických umění v Záhřebu, kde od roku 2004 učí. Natočila několik televizních filmů a seriálů. Podílela se například na populárním seriálu *Odmori se, zaslužio si (Odpociň si, zasloužiš si to)*, pro který natočila 20 epizod (seriál má nyní již 5 sérií a bez mála stovku dílů). Pro televizi pracuje také jako scénáristka. Na poli celovečerního hraného filmu debutovala v roce 1996 snímkem *Prepoznavanje (Rozpoznávání)*, který získal tři Zlaté arény na festivalu v Pule. Ještě úspěšnější byl její druhý film *Tri muškarca Melite Žganjer (Tři muži Melite Žganjer)*, který získal sedm Zlatých arén. Také její třetí film *Ne dao bog većeg zla (Nedal Bůh většího zla)* v Pule bodoval a ve zvyšující se konkurenci získal dvě Zlaté arény.

U svého posledního filmu *Vše nejlepší (Sve najbolje)* z roku 2016 využila své zkušenosti, které získala jako scenáristka televizních filmů a seriálů a natočila jej podle vlastního scénáře. Rovněž tento snímek získal několik Zlatých arén v Pule (za nejlepší kostýmy, výpravu, vizuální efekty a další), několik zajímavých cen přivezl také ze zahraničních festivalů. (JF)

Text katalogu:

Jiří Fiala (JF)

další zkratky: Petr Mašata (PM), Saša Dobrovolná (SD)

Vsetínský filmový maraton připravili:

Milan Kostelník, Dagmar Metelková, Branka Čačković, Petr Mašata, Jiří Fiala

Na přípravě festivalu spolupracovali:

Saša Dobrovolná, Lenka Fialová, Jiří Fiala ml., Silvia Matúšová, Stjepanka Nenadič a další

Poděkování:

Děkujeme všem překladatelům, kteří nezištně a s láskou přeložili filmy.

Děkujeme Mgr. Karlu Jiráskovi, Ph.D. za zapojení studentů do překladů filmů.

Děkujeme všem produkčním společnostem, které umožnily projekce svých filmů.

Jmenovitě: Bonobostudio (Záhřeb), Interfilm (Záhřeb), Kinogerila (Záhřeb), Kinorama (Záhřeb), Maxima Film (Záhřeb), Partysans (Skopje), Propeler Film (Záhřeb), Telefilm (Záhřeb).

Děkujeme všem divákům, vsetínským i těm přespolním, kteří mají náš festival v kalendáři jako pevný bod, kolem kterého obestavují vše ostatní.

Katalog vydal Filmový klub ve Vsetíně, z. s., fkvsetin@fkvsetin.cz, 739 575 052

Pořádá Filmový klub Vsetín ve spolupráci s Domem kultury Vsetín

Podpora:

CHORVATSKÁ REPUBLIKA

Velvyslanectví Chorvatské Republiky v České Republice

MĚSTO VSETÍN

Hrvatski
audiovizualni
centar
Croatian Audiovisual Centre

MINISTERSTVO
KULTURY

EUROPA CINEMAS
MEDIA-PROGRAMME OF THE EUROPEAN UNION

AUSTIN POWDER

Coleman **si**

H&B REAL[®]
Prostor nekonečné spolupráce

Asociace
českých
filmových
klubů

BALKAN БАЛКАН
ФИЛМ FILM

www.fkvsetin.cz